

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 25. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 30. maj 2008
Tidspunkt: Kl. 10.00
Sted: Vær. 2-133
Til stede: Svend Auken (S) formand, Michael Aastrup Jensen (V), Erling Bonnesen (V), Henrik Høegh (V) næstformand, Rikke Hvilshøj (V), Morten Messerschmidt (DF), Helle Sjelle (KF), Lars Barfoed (KF), Kim Mortensen (S), Yildiz Akdogan (S), Orla Hav (S), Karen Hækkerup (S), Anne Grete Holmsgaard (SF), Karina Lorentzen (SF), Lone Dybkjær (RV), Bjarne Laustsen (S), Per Clausen (EL).

Desuden deltog: Finansminister Lars Løkke Rasmussen, justitsminister Lene Espersen, integrationsminister Birthe Rønn Hornbech og klima- og energiminister Connie Hedegaard.

Punkt 1. Modtagelse af deputation: Dansk Venturekapital og Private Equity Forening vedrørende åbenhed i kapitalfonde

Delegationen bestod af:

Viggo Nedergaard Jensen, partner i Polaris Private Equity og bestyrelsesformand i ventureselskabet Capital +

Jette Baade, underdirektør

Gorm Boe Petersen, chefkonsulent

Viggo Nedergaard Jensen takkede, fordi deputationen måtte komme til Europaudvalget og forelægge sine kommentarer omkring åbenhed i kapitalfonde.

Viggo Nedergaard Jensen gjorde opmærksom på, at deputationens hovedformål med at komme, var at fortælle, hvad man i branchen og i brancheorganisationen DVCA gør for at skabe mere åbenhed og gennemsigtighed på tværs i branchen. Der havde været nedsat en arbejdsgruppe, som i et års tid havde beskæftiget sig med de retningslinjer, der skulle gælde for kapitalfonde, som opererer i Danmark, og den ville nu i løbet af 3-4 uger være klar til at offentliggøre dem. Arbejdsgruppen havde skelet en del til de retningslinjer, der var blevet fastlagt i England, idet den mente, at de var de bedste og mest avancerede, der fandtes i Europa for øjeblikket, og ønsket var mindst at nå op på niveau med dem. Viggo Nedergaard Jensen forudså, at man ville nå det mål, at Danmark endda på nogle områder ville komme til at ligge foran England, og at England og Danmark, når DVCA havde offentliggjort sine retningslinjer, ville ligge i front hvad angik åbenhed og retningslinjer, som kapitalfonde skal opfylde.

Viggo Nedergaard Jensen sagde, at dette overordnet set var hans pointe, og at deputationen ikke var kommet for at protestere mod åbenhed. De mente, at der

skulle være åbenhed, at der i vidt omfang generelt set var åbenhed, og at der altså nu blev taget yderligere skridt i den retning.

Viggo Nedergaard Jensen henviste til den omdelte præsentation af DVCA og gjorde opmærksom på, at de ikke havde siddet alene indenfor deres egne fire væge og fundet ud af, hvad der ville være klogt, men at de havde haft en referencegruppe og havde spurgt en lang række personer for at klarlægge, hvordan man kom fremad på det felt. De glædede sig selvfølgelig til offentliggørelsen af de nye retningslinjer, hvor der ville være en mere detaljeret præsentation af dem, så interesserede fik lejlighed til at sætte sig dybere ind i deres indhold, og at Europaudvalget også ville blive inviteret til præsentationen.

Viggo Nedergaard Jensen mente, at retningslinjerne responderede på en pæn del af de ønsker, der kunne være omkring retningslinjer, og håbede, at de ville være implementeret de fleste steder inden jul.

DVCA havde den holdning, at dette var deres første forsøg på at lave sådanne retningslinjer, og at det ikke var sikkert, at de blev gode nok i alle henseender. Derfor havde de aftalt, at de ville kigge på dem igen i 2010 i lyset af de indhøstede erfaringer og de kommentarer og ønsker, der måtte være givet udtryk for. Det var også den holdning, man havde til det i England.

Viggo Nedergaard Jensen berørte herefter kort to emner, der havde været berørt i debatten. For det første påstanden om, at det altid fører til bortskaffelse af arbejdspladser, når en kapitalfond kom i vejen. Det var der mindst talt flere meninger om, sagde han og tilføjede, at de havde den opfattelse, at det i alle de normale tilfælde førte til flere arbejdspladser og større investeringer. Det kunne de fortælle mange historier om, hvis man havde tid til at lytte til dem, så det var altså en vinkel, hvorfra de ikke kunne genkende sig selv, når den påstand blev ført frem.

Den anden påstand gik på, at man, når man lavede kapitalfonde, gældsatte virksomheder sådan, at de relativt hurtigt holdt op med at eksistere. Den påstand havde intet med virkeligheden at gøre, sagde Viggo Nedergaard Jensen og tilføjede, at det godt kunne være, at den undersøgelse, der var foretaget af et engelsk universitet, var rigtig, men at den i så fald måtte være meget urepræsentativ, for hvis kapitalfonde generelt skulle have den effekt, at 25 pct. af virksomhederne gik konkurs, så troede han faktisk ikke, at deputationen sad i Europaudvalget, men et andet sted, eksempelvis i et gældsfængsel. DVCA havde over de sidste 15 år lavet en undersøgelse på 308 virksomheder, og af dem var der 2-3, der var gået konkurs, altså ca. 1 pct., og der var tilsvarende undersøgelser af ikke-kapitalfondsejede virksomheder, der viste det samme, så det ville sige, at konkursraten på kapitalfondsejede virksomheder ikke var højere end den almindeligvis var, snarere lavere.

Formanden: Takkede for materialet og tilføjede, at det var Europaudvalgets hensigt på et tidspunkt at holde en bredere høring om emnet, hvor han også syntes, at branchens egne repræsentanter skulle have mulighed for at komme og gøre deres synspunkter gældende.

Formanden spurgte, om det ikke ville være meget godt at få internationale regler. I første omgang EU-regler, men på længere sigt internationale regler om åbenhed, om investorbekyttelse, og hvad der ellers kan være, ligesom man regulerede andre internationale finansieringsmuligheder. Ville det i virkeligheden ikke være en styrkelse for branchen.

Morten Messerschmidt sagde, at han glædede sig til at se, hvordan de retningslinjer var bygget op, og hvilke problemer man dér håndterede. Men når han så, hvordan danske kapitalfonde agerede, så var de ikke isoleret til at investere i danske institutioner eller europæiske institutioner for den sags skyld. Derfor ville han sætte spørgsmålstegn ved, om retningslinjerne i en sådan kodeks for kapitalfonde, ville være fyldestgørende i henseende til, at man måtte formode, at kapitalfonde andre steder i verden, Mellemøsten, Asien, Sydamerika, Nordamerika osv., havde samme globale tendens som de danske og de europæiske. Derfor spurgte Morten Messerschmidt, om det ikke – uanset hvor dækkende et sådant regelsæt måtte være - ville være langt mere effektivt og dækkende at have noget, der lå i en lov, som man var forpligtet til at følge, når man eksempelvis investerede i en kapitalfond.

Michael Aastrup Jensen takkede deputationen og sagde, at den sikkert vidste, at Europaudvalget senere på dagen skulle afgive en beretning om emnet, og at det derfor var et område, der interesserede udvalgets medlemmer rigtigt meget. Han troede også, at alle partier var enige om, at der skulle gøres noget ikke mindst i forhold til åbenhed, og at det derfor var rigtigt rart, at de var kommet, så Europaudvalget kunne få lidt sober information og prøve at få sagen helt ned på jorden. Han syntes, at debatten nogle gange havde en tendens til at bevæge sig lidt højt oppe, ikke mindst i forhold til at der var en kæmpe forskel på vækstfonde og kapitalfonde.

Michael Aastrup Jensen spurgte, hvad deputationens holdning var til, at man lavede en regulering, som kun var en EU-regulering, altså ikke en international regulering, og om det ville kunne have den konsekvens, at kapitalfondene bare flyttede uden for EU, eller hvad det ellers ville kunne få af konsekvenser.

Lone Dybkjær sagde, at hendes indlæg lå i forlængelse af formandens og Morten Messerschmidts, idet hun personligt havde den opfattelse, at man var nødt til at starte et sted i verden, og at EU var vores startpunkt, men jo ikke endepunktet. Hun havde den opfattelse, at man skulle tage et initiativ i EU og så prøve at internationalisere det, og at man ingen vegne kom, hvis ikke man startede i EU. I lyset af det spurgte Lone Dybkjær, hvad forhindringerne efter deres opfattelse var, hvis det ikke var nok med et dansk/engelsk initiativ, som det de havde lagt frem? Hvordan kunne man så komme videre i EU? Lone Dybkjær tilføjede, at der efter hendes opfattelse var ganske mange modstridende interesser – for at sige det pænt.

Bjarne Laustsen mente, at man kunne få det indtryk, at de virksomheder, der blev overtaget af kapitalfonde, faktisk kom styrkede ud af det, at der kom flere medarbejdere osv. Men var det ikke bare et postulat, eftersom det vel også godt kunne være sket, selv om de var kørt videre med deres tidligere ejerforhold.

Bjarne Laustsen spurgte, hvorfor man, hvis det nu var så godt, skulle lokke direktørerne med så mange millioner kroner for at få dem til at gå ind i arrangementer med kapitalfonde. Det, man havde set med eksempelvis TDC, var, at det var blevet et dybt forgældet foretagende, og man kunne se noget tilsvarende med Københavns Lufthavn

Formanden sagde, at det ikke var sådan, at Bjarne Laustens spørgsmål ikke i den sammenhæng kunne have relevans, men det var nok var lige lovlig meget forlangt, at en deputation skulle kunne kommentere det.

Viggo Nedergaard Jensen sagde som svar på spørgsmålet om en international regulering, at en international regulering var bedre end en, man kunne lave i Danmark og England og andre lande, men at alle jo vidste, at det ville tage lang tid, og at det ville være temmelig svært at få noget ordentligt igennem.

DVCA's udgangspunkt var derfor, at man havde en konkret dansk problemstilling, hvor der var fremsat ønske om større åbenhed. Det ville de gerne gøre noget ved, og det kunne de gøre noget ved. Viggo Nedergaard Jensen troede, at de kunne levere noget, der var synligt, når man nåede til årets udgang, så det ville de gøre under alle omstændigheder.

Så kunne man sige, tilføjede Viggo Nedergaard Jensen, at man skulle prøve at lave noget i EU. Det, der så var det store dilemma, og det syntes han, at det oplæg, man havde haft på bordet i den sidste uge, viste, det var, hvor lang man skulle lave ønskesedlen, hvis man skulle igennem med noget internationalt. Viggo Nedergaard Jensen sagde, at han havde siddet i bestyrelsen for den europæiske brancheorganisation EVCA, hvor de også var startet på den diskussion om åbenhed. Her havde han sammen med sine venner fra Nordeuropa lagt sig lidt i fonten med den linje, han havde talt for i Europaudvalget, men han måtte sige, at man skulle ikke sige det ret mange gange, før man stødte hovedet mod en mur i Centraleuropa og hos grækerne. Han ville ikke hænge for mange ud, men sådan var virkeligheden. Derfor troede han, man skulle tænke sig meget grundigt om, når man skulle lave et EU-initiativ på dette område og få det skåret til at være relevant og med sigte på, hvad man kunne komme igennem med inden for et rimeligt antal år.

Viggo Nedergaard Jensen sagde, at det, han havde oplevet i EVCA, da han havde prøvet at tage sagen op dér, var, at organisationen ikke rigtigt turde gå videre med det, fordi de kunne se, at der vil sprænge organisationen, hvis de gjorde det. Derfor kom England og Danmark og nogle andre lande på brancheniveau med deres forslag til, hvordan det kunne gøres.

Viggo Nedergaard Jensen troede dog, at man i EVCA var ved at vågne lidt op, og at man ville trække lidt flere med sig, når man begyndte at behandle det på EU-niveau. Så det var udfordringen.

Viggo Nedergaard Jensen troede, at man godt kunne få en standard for åbenhed, og at den dansk/engelske regulering ville blive det, man ville kigge på et stykke tid, men de store problemer, når man skulle til at tale om kapitalbevægelser, skat, strukturer omkring kapitalfonde, var, at man havde nogle lommer rundt omkring i

Europa, hvor man havde andre og friere regler - eksempelvis Kanaløerne, Monaco, Lichtenstein og tilsvarende områder.

Overordnet set mente Viggo Nedergaard Jensen, at den europæiske politiske opgave egentlig lå i at lave et stort indre marked også på det finansielle område, hvor der ikke var heller og øer, som kunne give anledning til for megen arbitrage omkring regler for skat.

Formanden takkede deputationen for fremmødet og for materialet, og sagde, at han stod ved det, han tidligere havde sagt vedrørende en høring på et senere tidspunkt, og at man ikke skulle tage fejl af, at der var ingen, der var ude efter en bestemt type finansiell aktivitet. Kapitalfondene skulle selvfølgelig have mulighed for at eksistere. Men ligesom man gjorde for anpartsselskaber, andelsselskaber osv., så benyttede man de instrumenter, man havde i det europæiske samarbejde til at lave en lige spillebane for alle, sagde formanden og tilføjede, at han troede, at det var det, Europaudvalget var optaget af at bidrage til, og at det havde været værdifuldt at modtage deputationen.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 2872 (økonomi og finans) den 3. juni 2008

Finansministeren: Sagerne vedrørende Slovakiets optagelse i eurosamarbejdet og Kommissionens direktivforslag om moms på finansielle tjenesteydelser og forsikringstjenesteydelser forelægges til forhandlingsoplæg. De øvrige sager forelægges til orientering.

Jeg kan i øvrigt henvise til de aktuelle notater for sagernes nærmere indhold.

1. Implementering af Stabilitets- og Vækstpagten

a) Ophævelse af proceduren for uforholdsmæssigt store underskud for Italien, Slovakiet, Tjekkiet og Portugal

– *Rådsbeslutninger*

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 3)

Italien:

Udvalgsmødereferater:

(05) side 916 (seneste behandling i EEU 10/3-06)

(042) side 822 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 29/6-05)

Portugal:

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1685 (seneste behandling i EEU 30/6-06)

(042) side 938 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 16/9-05)

Slovakiet:

Udvalgsmødereferater:

(041) side 481 (seneste behandling i EEU 14/1-05)

(03) side 1292 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 2/7-04)

Tjekkiet:

Udvalgsmødereferater:

EEU alm. del (071) – bilag 35, side 7 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 5/10-07)

Alm. del (06) – bilag 415, side 1617 (behandlet i EEU 29/6-07)

(042) side 481 (behandlet i EEU 14/1-05)

(03) side 1292 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 2/7-04)

Finansministeren: Økofin ventes at træffe beslutning om ophævelse af proceduren vedrørende uforholdsmæssigt store underskud for hhv. Italien, Portugal, Slovakiet og Tjekkiet.

Proceduren blev iværksat i 2004 for Slovakiet og Tjekkiet og i 2005 for Italien og Portugal. Data for 2007 viser, at de offentlige budgetunderskud i de fire lande var under referenceværdien på 3 pct. af BNP i 2007. Dermed er fristerne for korrektionen af det uforholdsmæssige store underskud, som fastsat i Rådets henstillinger, overholdt.

Kommissionen vurderer, at korrektionen er holdbar og troværdig i alle lande.

Regeringen støtter derfor ophævelsen af proceduren for alle fire lande og lægger i den forbindelse vægt på, at landene implementerer de planlagte reformer og tiltag, som fremgår af deres stabilitets- og konvergensprogrammer, med henblik på at nå deres mellemfristede mål for saldoen på de offentlige finanser.

2. EMU@10: 10 år med ØMU'en

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2008) 0238

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 11)

Finansministeren: Kommissionen ventes på mødet at præsentere sin meddelelse, som redegør for resultaterne af de første 10 år med den Økonomiske og Monetære Union og den fælles valuta, euroen.

Det overordnede indtryk er, at den monetære union har været en stor succes, og at kombinationen af den fælles pengepolitik og den finanspolitiske koordinering mellem eurolandene, har bidraget til økonomisk stabilitet i euroområdet.

Tidligere tiders valutauro og rentehop i de enkelte lande har været undgået siden euroens indførelse – dette har bl.a. været centralt i forhold til at minimere effekterne af det seneste års finansielle uro.

Der kan være grund til at trække følgende resultater frem:

- Der er skabt 16 millioner nye jobs i euroområdet over de seneste 10 år. Det svarer til en stigning i beskæftigelsen på op mod 15 pct. Ledigheden i euroområdet er den laveste i 15 år.
- Samtidig har ECB's pengepolitik forankret inflationen omkring 2 pct. – et markant lavere niveau end i årtierne før euroens indførelse.
- Euroen har gjort euroområdet mere robust over for negative økonomiske påvirkninger udefra. Dette afspejles bl.a. i den forholdsvis begrænsede afsmitning på euroområdet af den finansielle turbulens og den økonomiske afmatning i USA.
- Derudover har euroen øget handelen og de grænseoverskridende investeringer i euroområdet, hvilket i høj grad kan henføres til fraværet af valutakursusikkerhed i euroområdet.

Euroområdet står imidlertid også over for en række udfordringer i de kommende år: Relativt lav potentiel vækst og udfordringerne fra globalisering, stigende fødevarer- og råvarepriser, klimaforandringer og aldrende befolkninger.

Lad mig understrege, at disse udfordringer ikke er skabt af euroen. Udfordringerne er de samme for en række lande uden for euroen, herunder Danmark, og udfordringerne ville i flere tilfælde have været større uden euroen.

Kommissionen præsenterer i meddelelsen en række idéer til, hvordan udfordringerne bedst muligt håndteres, og jeg forventer at Kommissionen i løbet af efteråret følger op på meddelelsen med konkrete initiativer.

Per Clausen sagde, at han havde kunnet forstå på finansministeren, at alt, hvad der var gået godt siden euroens indførelse, skyldtes euroen, og alt, hvad der var gået skidt, intet havde med euroen at gøre. Hermed havde de så fået debatteret for den kommende afstemning om euroen, som han så frem til med stor fornøjelse.

Kim Mortensen sagde, at han havde forstået, at Per Clausen havde det modsatte synspunkt af de øvrige, idet han mente, at alt, hvad der gik skidt, skyldtes EU eller euroen, og at det, der gik godt skyldtes Enhedslisten.

FO 3. Konvergensrapporter fra Kommissionen og ECB

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2008) 0248 og KOM (2008) 0249

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (06) – bilag 191, side 709 (seneste behandling i EEU 26/1-07)

Cypern og Maltas optagelse:

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (06) – bilag 415, side 1619 (seneste behandling i EEU 6/7-07)

EUU alm. del (06) – bilag 380, side 1378 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 1/6-07)

Finansministeren: Kommissionen og Den Europæiske Centralbank har den 7. maj fremlagt rapporter om konvergenssituationen i landene udenfor euroen. Danmark og Storbritannien, som har forbehold over for euroen, er ikke vurderet i rapporterne.

Kommissionen og ECB vurderer, at Slovakiet opfylder konvergenskriterierne for deltagelse i euroen, givet at Økofin – som ventet – beslutter at ophæve proceduren for uforholdsmæssigt store underskud vedrørende Slovakiet.

Kommissionen har således stillet forslag om, at Slovakiet optages i eurosamarbejdet pr. 1. januar 2009.

FO Medlemslandene forventes at støtte Kommissionens forslag, og regeringen støtter også forslaget.

Økofin ventes formelt at træffe beslutning om optagelsen af Slovakiet på mødet i juli, efter høring i Europa-Parlamentet og efter forelæggelse for Rådet i dets sammensætning af stats- og regeringschefer.

Per Clausen spurgte, hvordan beslutningsprocessen i Slovakiet var, når de meldte sig ind i euroen – var den var ligesom i Danmark, hvor der skulle være folkeafstemning, eller skulle det foregå ligesom med Lissabontraktaten, hvor den bare blev håndteret af magthaverne. Han syntes faktisk, at man skulle arbejde på at udvikle demokratiet i udviklingslandene, og hvis de så traf en forkert beslutning, måtte landet selv om det.

Finansministeren svarede, at der ikke skulle være folkeafstemning i Slovakiet omkring optagelsen i euroen. Danmark ville dog ikke blande sig i, hvordan Slovakiet ville tilrettelægge deres procedure. Det måtte være Slovakiets sag,

Per Clausen mente, at finansministeren måtte erkende, at man stillede en række krav til landene, før de kunne blive medlemmer af EU, og at man også stillede en række krav til landene, inden de kunne komme med i euroen. Derfor ville Per Clausen gerne vide, hvad grunden var til, at man ikke kunne stille det ganske enkle demokratiske krav, at tilslutning til euroen skulle vedtages ved en folkeafstemning. Det afveg ikke var de andre krav, man stillede, det var bare i strid med regeringens politik i Danmark, men bortset fra det var det et yderst rimeligt krav.

Finansministeren svarede Per Clausen, at de selvfølgelig godt kunne tage en diskussion omkring det levende folkestyre i Slovakiet, selv om han ikke var klædt meget på til det. Men, tilføjede han, Slovakiet havde jo meldt sig ind i EU under iagttagelse af de processer, der lå i Slovakiet, og det havde man gjort på grundlag af, at euroen var en integreret del af det medlemskab. Så der var ikke tale om, at der ud fra noget slovakisk synspunkt skulle tages stilling specifikt til euroen. Det var et spørgsmål om timing, hvornår man tiltrådte den del af samarbejdet. Men det havde været åbent fra starten, at det var på de vilkår, Slovakiet søgte optagelse i EU.

Per Clausen sagde, at han havde forstået, at finansministeren var enig med ham i, at man selvfølgelig kunne stille en række krav til demokratiet i EU, men at kravet om folkeafstemning ønskede man ikke at stille i forbindelse med tilslutning til euroen. Det synspunkt kunne man jo godt have, men skyldtes det ikke bare, at finansministeren og regeringen grundlæggende synes, at folkeafstemninger er en skidt ting, fordi man risikerer, at folk stemmer imod. Var det ikke bare det, der var argumentet for, at man ikke ønskede det og derfor ikke ville stille det krav.

Finansministeren svarede, at det spørgsmål kunne give anledning til en meget stor diskussion. Men man kunne sige, at situationen i Danmark var den, at hvis der skulle ske en dansk tilslutning til euroen, krævede det en folkeafstemning. Det var regeringens synspunkt.

Finansministeren gentog, at Slovakiet altså havde meldt sig ind i EU på et tidspunkt, hvor det, at det også førte til deltagelse i euroen, var en given ting, og det havde man så samlet taget stilling til i Slovakiet.

Spørgsmålet om, at det så var noget, der først skete pr. 1. september og ikke på et tidligere eller et senere tidspunkt, var et spørgsmål om timing, hvornår man mødte konvergenskravene, og det var vel ikke typisk et spørgsmål, man kunne tage en folkeafstemning om, sagde finansministeren og tilføjede, at det vel også lå lidt ud over, hvad det var relevant for ham at mene noget om.

4. (Evt.) Forberedelse af Det Europæiske Råd den 19.-20. juni 2008

a) Fødevarerpriser

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2008) 0321

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 21)

Finansministeren: Som led i forberedelsen af bidrag til Det Europæiske Råd ventes Økofin at drøfte udviklingen i fødevarerpriserne. Denne sag har jeg haft lejlighed til også at drøfte med Finansudvalget.

Diskussion ventes bl.a. at fokusere på, at stigningen i priserne på landbrugsprodukter er et globalt fænomen og kommer i forlængelse af en mangeårig tendens til faldende reale fødevarerpriser.

Som drivkræfter bag prisstigningerne peges på blandt andet stigende efterspørgsel i medfør af indkomstfremgang i emerging markets og produktion af bio-brændsler, samt højere produktionsomkostninger grundet højere oliepriser, og en række vejrmæssigt betingede effekter nedgang i høstudbyttet i flere væsentlige fødevarerproducerende lande.

Videre fremgår, at der er brug for yderligere analyse af de disse drivkræfter, inklusive de fremtidige effekter af klimændringer på landbrugsproduktionen.

Jeg venter, at en af de centrale politikkonklusioner er, at det i EU er vigtigt at reducere det opadgående pres på priserne ved at fjerne barrierer for handel med fødevarer og reducere forvriddinger i landbrugssektoren og forbedre incitamenterne til at øge landbrugsproduktionen.

På det internationale niveau er det vigtigt at fremme koordination med internationale partnere og her særligt stræbe efter en ambitiøs og balanceret aftale i Doha-runden samt arbejde for holdbar produktion af biobrændsler.

I den fælles landbrugspolitik er der taget skridt til at suspendere braklægnings og øge mælkekvoter. På mellemfristet sigt er det vigtigt fortsat at øge markedsorienteringen i landbrugssektoren med henblik på at sektoren reagerer hurtigere på prissignaler.

Videre er det vigtigt at arbejde med det øvrige internationale samfund om assistance til de mest berørte lande og på længere sigt støtte tiltag, der kan reducere ubalancer mellem udbud og efterspørgsel af fødevarer i de mindst udviklede lande.

Fra dansk side kan vi overordnet tilslutte os disse budskaber.

Jeg vil tilføje, at der endnu mere er brug for international koordination i forhold til oliepriserne. Hver gang et land måtte give flere tilskud eller sætte skatten på energi ned, skal vi regne med at oliepriserne stiger tilsvarende. Udbuddet af olie er jo næsten fastlåst. Sådanne reaktioner flytter derfor bare endnu flere penge til OPEC.

Per Clausen sagde, at han havde forstået på finansministerens indledning, at man ikke havde planer om at gøre noget ved det, man kunne gøre noget ved. Man ville ikke gøre noget ved spekulatoren i fødevarerelagene, man ville ikke gøre noget ved landbrugsstøtten i EU, og man havde sådan set også tænkt sig at opretholde den situation, man havde omkring biobrændsel. Det ville sige, at dér, hvor EU kunne gøre en forskel, gjorde man ingenting.

Bjarne Laustsen sagde, at det var helt uomtvisteligt, at der skete og var sket noget med fødevarerpriserne i den seneste tid, men at det selvfølgelig kunne være, at priserne havde været for lave, og at det var det, der slog igennem nu. Han troede, at dér, hvor man som forbruger oplevede, at der kunne være et problem, det var ved, at priserne steg ret voldsomt på nogle produkter samtidig med, at man subsidierede erhvervet ret kraftigt. Nu havde man haft muligheden for at gøre noget ved det i det såkaldte sundhedstjek, men der kom tilsyneladende ikke noget særligt ud af det. Derfor ville han gerne vide, hvad der helt præcis lå i det, finansministeren havde sagt om, at man ville støtte dér, hvor der var barrierer. Var der planer om konkrete tiltag, hvor man virkelig kunne gøre noget for at få et friere marked i landbrugssektoren i stedet for at have denne dybe afhængighed af landbrugsstøtten.

Svend Auken oplevede det ikke helt sådan, at finansministeren slet ikke havde sagt noget om spekulation, men tværtimod havde sagt, at man ville åbne markedet op. Og det ville være godt, for selvfølgelig var det stærkt stødende, at spekulative opkøbere i sig selv var med til at presse en i forvejen uheldig prissituation opad, og det havde EU formentlig mulighed for at gøre noget ved.

Kim Mortensen sagde, at Europaudvalget jo tidligere havde diskuteret euroen og inflationen i eurolandene, og at han gerne ville vide, om der var lavet beregninger på, om inflationen for så vidt angik fødevarerpriserne var større i eurolandene end udenfor eurolandene, eller om inflationen var nøjagtigt ens, uanset om man befandt sig i eurolandene eller ej.

Orla Hav spurgte, om der ikke var mulighed for, at EU ved at kende sin besøgelsestid kunne slå to fluer med ét smæk. Der var behov for flere og bedre fødevarer, og man ville få behov for, at flere fødevarer kunne bidrage til vedvarende energi af forskellig slags, som finansministeren også havde været inde på. Orla Hav spurgte derfor, om der ikke var mulighed for at opnå begge dele ved at sæt-

te gang i finansieringen af moderniseringen af landbruget på det afrikanske kontinent.

Orla Hav tilføjede, at han var så gammel, at han kunne huske eftervirkningen af Marshall-hjælpen, som USA satte i værk i forhold til Europa på et tidspunkt, hvor det kunne forudses, at der ville blive behov for ordentlige fødevarer og i øvrigt en ordentlig velstand. Derfor spurgte han, om det ikke var en idé at udvide de virkemidler, som finansministeren havde været inde på, og ændre noget på støtteordningerne osv., altså gøre en direkte målrettet indsats i forhold til det afrikanske kontinent og dermed slå to fluer med ét smæk ved at skabe en kraftig positiv vækst i Afrika og øge tilgangen af gode fødevarer, som var efterspurgt.

Lone Dybkjær sagde, at der havde været en drøftelse vedrørende fødevarer i Rådet for almindelige anliggende den 26.-27. maj, men at hun ikke havde hørt finansministeren sige noget om resultatet af de drøftelser, selv om datoerne var passeret.

Lone Dybkjær ville gerne vide, om Europaudvalget havde bedt om at få et notat om spekulation. Hvis det ikke var tilfældet, ville hun bede om et notat, der belyste de stigende oliepriser og fødevarerpriser samt spekulationssiden.

Svend Auken tilføjede, at han syntes, at det var fuldstændigt berettiget, at Lone Dybkjær ønskede at få disse emner belyst. Svend Auken havde opfattet finansministeren sådan, at han ville modsætte sig kompenserende skattelettelser til at afhjælpe de voldsomt stigende olie- og benzinpriser. Derved forstod han, at man tog stærkt afstand fra tanken i Sarkozys initiativ om at sænke generelt momsen på olieprodukter. Svend Auken mente, at det var en fantastisk klar argumentation og tilføjede, dette lød godt.

Finansministeren sagde, at han kunne bekræfte, at det var regeringens grundsynspunkt omkring det aktuelle energiprisniveau, hvor man vel i øvrigt også kunne glæde sig over, at euroen og kronen var så stærke valutaer. Hvis der ikke var sket den justering i relationen euro/dollar, mente han, at 1 l benzin aktuelt ville have kostet omkring 15 kr. med de internationale prisafregninger i dollars på olie.

Finansministeren sagde på foranledning af, at flere indlæg havde relateret sig til fødevarediskussionen, at sagen var sat på denne dagsorden med henblik på et oplæg til DER og for at få diskuteret fødevarerprisudviklingens indflydelse på den generelle økonomi. Det var jo ikke finansministrene, der skulle lave den justering i EU's landbrugspolitik, som debatten om fødevarerpriser måtte give anledning til.

Finansministeren sagde, at den debat, han gerne ville være med til at starte, og som han ikke troede, at det ville blive svært at starte i Økofin, det var, at man skulle bevæge sig i markedsorienteret retning, og at man skulle fjerne barrierer. Men det var der jo dybest set også konsensus om i det danske Folketing, når man gav sit bud på de finansielle direktiver for den næste årrække. Finansministeren troede bare, at man også skulle være realistisk og sige, at det nok var i forhold til de næste finansielle perspektiver, man reelt havde mulighed for at lave egentlige kursudsving. Og så havde landbrugsministrene jo ophævet braklæg-

ningsordningen, øget mælkekvoterne og gjort andet, der skulle fremme produktionen, tilføjede han.

Finansministeren sagde, at han syntes, at det var udmærket at få dette emne belyst og sagde, at der i Finansudvalget dagen før også havde været en drøftelse omkring disse ting. Den var mere specifikt gået på, hvad overløbet eller effekterne på EU's budget var af de forskellige scenarier i forbindelse med den internationale fødevareprisudvikling. Finansministeren tilføjede, at det havde stor og fælles interesse, og at det i det omfang, Europaudvalget gerne ville have det belyst, måske var en god idé også at få det belyst i et eller andet samarbejde.

Det var ikke regeringens opfattelse, at spekulationselementet var nogen primær drivkraft i det, man oplevede i øjeblikket. Der havde været en lang årrække, hvor der havde været reelt faldende fødevarepriser, og det var vel et udslag af mange faktorer, der satte ind på én og samme tid, der gjorde, at man kunne opleve en helt anden prisudvikling. Finansministeren nævnte i den forbindelse den betydelige velstandsstigning i en række lande, der gav et stort efterspørgselspres samt dyrkning af fødevarer til første generation udvikling af biobrændsel m.v. Og man måtte jo tro på, at markedet også i nogen grad selv regulerede sig, hvormed der ville være fokus på at øge produktionen rundt omkring globalt, fordi man kunne afsætte til højere priser.

Finansministeren syntes, at det Orla Hav havde sagt om fødevareproduktion i Afrika, havde stor relevans i forhold til vores eget arbejde med udviklingsbistanden, og var et perspektiv, der skulle tænkes ind dér. Finansministeren havde i hvert fald selv den grundopfattelse, at i forhold til at skabe langsigtede løsninger handlede det også om, at forfølge frihandelssporet, at få fjernet barrierer. Kunne man tænke udviklingsstrategi ind i den sammenhæng, ville det selvfølgelig også være klogt.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at der i hvert fald var én ting, finansministeren kunne bidrage med som indspil til DER, og det var at sige, at man ville have afskaffet tilskud til energiafgrøder. Det var ikke det, der var lagt op til. Der var lagt op til, at det skulle udfases på et eller andet tidspunkt, men hun mente, at det kunne være et meget konstruktivt bidrag, hvis finansministeren kunne spille det ind til DER.

Per Clausen spurgte finansministeren, om han var enig med socialdemokraterne i, at løsningen på problemet med spekulation var et frit ureguleret marked. Per Clausen sagde, at han altid havde haft den opfattelse, at hvis man skulle sikre et frit marked, skulle det være reguleret. Men han havde forstået på det, finansministeren sagde, at Socialdemokraterne mente, at det ville kunne løse fødevareproblemerne og undgå spekulation omkring dem at have et frit marked. Per Clausen syntes, at det var en meget spændende økonomisk teori, Socialdemokraterne dér lagde frem.

Lone Dybkjær gjorde opmærksom på, at finansministeren ikke havde svaret på hendes spørgsmål, om han vidste, hvad der var sket på rådsmødet for generelle anliggender.

Svend Auken sagde i forlængelse af Per Clausens indlæg, at der var forskel på, om man sagde, at man var tilhænger af et åbent marked, eller at man var tilhænger af et ureguleret marked.

Henrik Høegh spurgte, om det ikke var sådan, at når man i landbrugspolitikken opgav slap produktionsstyring og havde et ønske om at overgå til markedsvilkår, og der så var knaphed på en ressource, så var et af vilkårene, at der kunne opstå spekulation, og at den bedste måde at undgå spekulation på, var at sørge for, at markedet var velforsynet med det pågældende produkt.

Finansministeren svarede, at man jo først og fremmest skulle sørge for, at markederne var velfungerende, og at han syntes, at det var et lidt falsk billede, Per Clausen sad tilbage med. Det, finansministeren havde forsøgt at gøre sig til talsmand for, var et frit indre marked.

Finansministeren sagde, at Anne Grete Holmsgaard måtte adressere sit spørgsmål til fødevareministeren, da det ikke var finansministrene, der tilrettelagde den konkrete fødevarepolitik. De havde drøftelser af, hvilken indflydelse stigende internationale fødevarerpriser havde på den økonomiske politik, og det kom til udtryk i nogle generelle synspunkter, som han havde givet udtryk for i Europaudvalget. Det skulle så balanceres op imod andre hensyn f.eks. omkring forskning og udvikling af 1. generations biobrændsel. Der var en balance der, som finansministeren ikke ville sidde og kloge sig på i detaljer.

Finansministeren sagde, at Europaudvalget ville kunne få et referat fra rådsmødet (almindelige anliggender) den 26.-27. maj 2008, for drøftelsen om fødevarer var altså taget op på dansk initiativ.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun syntes, at hun havde fået svar på noget helt andet end det, hun havde spurgte om, og det hun havde opfordret til en diskussion om blandt finansministrene. Det, Anne Grete Holmsgaard sagde, var, at det ville være hensigtsmæssigt, hvis finansministrene anbefalede som indspil til DER, at man afskaffede tilskuddet til dyrkning af energiafgrøder nu.

Derudover ville Anne Grete Holmsgaard gerne have en tilkendegivelse vedrørende det, der var Danmarks politik med hensyn til landbrugsstøtten, nemlig at få den afviklet. Hun mente, at det helt klart var indenfor ministerens kompetenceområde at sige at set med vores økonomiske briller ville det være hensigtsmæssigt, at man ikke ventede med at afskaffe det særlige ekstra hektartilskud til senere, men at man gjorde det nu.

Anne Grete Holmsgaard ville gerne have svar på, om ministeren ville tage initiativ til, at det blev diskuteret, og at der kom en sådan indstilling frem.

Bjarne Laustsen sagde, at han, når han blev angrebet af gode venner, var nødt til at sige, at han bestemt ikke gik ind for et ureguleret marked, når det drejede sig om fødevarer. Han ville gerne gøre noget for økologien, og det var der rigtig mange, der gerne ville, så det var et af de områder, man skulle kigge på. Men hvis man var i en mangelsituation, så skulle man jo ikke – selv om man ophævede braklægnings - bruge flere pesticider. Derfor var man nødt til at kigge på den samlede belastning af de ting.

Når man var i en situation, hvor forbrugerne skulle betale en højere pris, fordi markedet på nogle områder regulerede det, og man så samtidig subsidierede det erhverv så meget, som man gjorde, så kunne Bjarne Laustsen godt forstå, at forbrugerne sagde, at det var fuldstændigt tosset. Han tilføjede, at han udmærket vidste, at der i andre lande nærmest var et folkekrav om, at man begrænsede det, og at der i Europaudvalget var et flertal for, at der skulle være ligevægt, og at der skulle gøres noget ved det nu. Men derfor kunne den danske regering, hvis man mente, at man ville reducere og afskaffe den direkte støtte og bruge penge mere klogt, jo godt gå i brechen for den del af det. De skulle have en debat om fødevarepriser i Folketinget den 10.juni, og så ville de få lejlighed til at stille alle de samme spørgsmål til fødevareministeren, tilføjede Bjarne Laustsen.

Per Clausen sagde, at han så kunne forstå, at der var enighed om, at svaret ikke var et ureguleret marked, og at han godt kunne tænke sig at spørge finansministeren, om han havde gjort sig nogle overvejelser over, at man skulle regulere markedet, når svaret ikke var et ureguleret marked. Det var sådan set dejligt, at de var enige om, at det at fjerne alle rammer ikke løste problemerne.

Det eneste svar fra finansministeren havde været, at det skulle være mere frit, end det var i dag, sagde Per Clausen. Men hvis det skulle være reguleret, måtte man have en oplevelse af, hvordan det skulle reguleres.

Finansministeren troede, at det ville være svært for ham udtømmende at svare på, hvordan det globale fødevaremarked skulle indrettes, hvilke mekanismer der skulle til for at sikre, at det var i balance og harmoni. Det ville kræve et lidt større tilløb fra hans side, troede han, men han ville bare sige, at en del af det var selvfølgelig nogle internationale aftaler, og en del af det var, at vi på vores egne indre linjer omlagde vores landbrugsstøtte – på sigt afviklede den – som Bjarne Laustsen havde været inde på, og flyttede støtten fra produktion til individer sådan, at vi ikke kom til negativt at påvirke produktionssammensætningen. Det var jo en bevægelse, der var i gang, og det var en bevægelse, som Danmark var en meget aktiv del af. Det var det, der var hovedlinjen i det indspark, vi havde givet til de næste finansielle perspektiver i EU afstemt med et meget massivt flertal i Europaudvalget, og derfor kunne finansministeren ikke forstå, hvis de skulle have en stor diskussion om det i Europaudvalget for nærværende.

Finansministeren erklærede sig enig i, at det forhold, at der var et øget globalt prisniveau og dermed også en bedre mulighed for at have indseende i de fødevarereproducerende erhverv, var et supplerende argument mod subsidier og landbrugsstøtte, og at man skulle tage det med om bordet. Men det rokkede bare ikke ved, hvad det danske udgangspunkt var.

Finansministeren så ikke sig selv i spidsen for en diskussion om, hvilket tilskudsniveau, der skulle være på energiområdet på mødet i Økofin den kommende tirsdag.

Finansministeren erklærede sig også enig i – og det ville også blive en lidt bredere diskussion, sagde han – at de nye energiformer naturligvis skulle tænkes ind i, hvilken indikation de havde på fødevareforsyningen. Det var også det, der havde

været regeringens linje i diskussionen om 1. og 2. generations biobrændsel. Men han mente, at det var en lidt mere kompleks diskussion, som havde både en energiindfaldsvinkel, en klimaindfaldsvinkel og en fødevareindfaldsvinkel, når man skulle tage stilling til, hvordan man i øvrigt sikrede, at der var basis for 1. generations biobrændstof som forudsætning for 2. generations biobrændstof. Og den debat havde en kompleksitet, der rakte ud over det, en finansminister almindeligvis skulle tage stilling til. Derfor ville man ikke opleve, at det blev på hans initiativ, der blev hejst flag om, at man på den meget korte bane skulle justere på det spørgsmål.

Kim Mortensen gjorde opmærksom på, at han ikke havde fået svar på spørgsmålet, om der var større stigninger på fødevarepriserne inden for end uden for eurolandene. Og han spurgte, om det var, fordi finansministeren ville sende et skriftligt svar på det spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun bare ville gøre det klart, at det, hun spurgte om, ikke drejede sig om 1. - og 2. generations biobrændsel, det ville hun ikke blande finansministeren ind i, da hun var enig i, at det var en meget kompleks diskussion.

Det Anne Grete Holmsgaard spurgte om og opfordrede til drejede sig udelukkende om det særlige hektartilskud. Men hver gang, hun spurgte, fik hun et langt svar om 1.- og 2. generations biobrændstof, og det efterlod hende med et indtryk af, at det måske ikke var helt klart for finansministeren, hvad hun spurgte om.

Per Clausen sagde, at han så frem til, at få et svar, der handlede om, at fødevarepriserne var steget mindre i eurolandene end i Danmark, og at man så bagefter kunne tage en diskussion om markedsforholdene i Danmark og om, hvordan man skulle indrette sig i stedet for.

Per Clausen spurgte finansministeren, om det var sådan, at når man stillede et, syntes Per Clausen, meget relevant spørgsmål til det flertal, der var i det danske Folketing, der handlede om, at man skulle have et reguleret marked, så fik man det svar, at selvfølgelig skulle markedet reguleres. Vi ved ikke lige præcis hvordan, og det var for indviklet at svare på det, fordi der var et stort flertal for synspunkterne.

Det var det, svar, finansministeren havde givet, og det syntes Per Clausen ikke var helt tilfredsstillende.

Finansministeren mente ikke, at det var det, han havde sagt.

Man havde en diskussion i Europa nu, hvor vi havde den regulering af de fødevareproducerende erhverv, som vi havde. Vi havde en masse meget klare danske sigtelinjer for, hvad det var for en udvikling vi ønskede over tid.

Så var der endvidere en international indikation, som handlede om internationale aftaler, men det førte for vidt i forhold til en principiel diskussion i Rådet tirsdag. Rådsmødet handlede om, hvad det var det for fødevarepriser, vi kunne aflæse, hvad var der af indikation på den europæiske økonomi, hvad var det for årsags-sammenhænge, der lå i det, og hvad var det for overordnede politiske signaler de skulle sende til DER.

Finansministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at han udmærket godt forstod spørgsmålet, og at han også svarede på det hver gang. De ønskede at give nogle sigtelinjer, og det var klart, at hvis man oversatte de sigtelinjer, så måtte det nødvendigvis føre til et synspunkt om, at man skulle give støtte til energiafgrøder, og det var det svært at finde belæg for i de sigtelinjer, vi gav, så det var han imod. Men så var spørgsmålet, sagde finansministeren, om det så betød, at finansministeren ville komme med en markant opfordring om, at vi lige nu og her i morgen i princippet skulle ophæve støtten til energiafgrøder. Dét skridt ville finansministeren ikke tage, for det måtte være i regi af landbrugsministrene, at man ud fra en samlet afvejning af mange forskellige ting måtte tage stilling til, om det så var nu og her eller senere og i givet fald, hvordan det skulle ske.

NOT Men det helt overordnede synspunkt, der hed, at vi i en tid, hvor vi fattes fødevarer så at sige subsidierer, at der produceres fødevarer til andet formål end menneskelig fortæring, det var finansministeren enig i.

Finansministeren sagde, at han meget gerne ville gå videre med det spørgsmål, Kim Mortensen havde rejst. Finansministeren mente, at der måtte foreligge statistisk belæg for at afdække, hvordan fødevareprisudviklingen var i eurolandene kontra ikke-eurolandene.

5. Finansielle tjenesteydelser

a) Clearing og afvikling

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 24)

Rådsmøde 2787 – svar på spørgsmål 1 (notat om "code of conduct" ifbm. clearing og afvikling af værdipapirhandel)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (071) – bilag 35, side 20 (seneste behandling i EUU 5/10-07)

Finansministeren: Økofin vil drøfte den halvårige statusrapport om arbejdet med at fjerne hindringer for den grænseoverskridende clearing og afvikling af handel med værdipapirer.

Baggrunden for arbejdet er, at forskelle i nationale markeder og lovgivning besværliggør og fordyrer den grænseoverskridende clearing og afvikling.

En række initiativer er iværksat for at afdække og fjerne hindringerne. Et af de centrale spørgsmål vedrører udviklingen af fælles europæiske standarder, der skal øge sikkerheden ved grænseoverskridende clearing og afvikling.

Et væsentligt diskussionspunkt har i den forbindelse været, hvilke finansielle institutioner, der skal omfattes af standarderne. Rådskonklusionerne støtter en kompromisløsning, der bl.a. indebærer at standarderne er vejledende.

Generelt vurderer halvårsrapporten, at arbejdet med clearing og afvikling forløber efter planen. Formandskabet lægger op til rådskonklusioner, der opfordrer alle involverede til at fortsætte arbejdet med de forskellige initiativer.

Regeringen kan støtte rådskonklusionerne.

b) Solvens II

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2007) 0361 og KOM (2008) 0119

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 29)

KOM (2007) 0361 – bilag 1 (grundnotat af 14/9-07)

KOM (2007) 0361 – bilag 2 (opdateret notat af 28/4-08)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 32 (seneste behandling i EUU 30/11-07)

Finansministeren: Kommissionen har fremsat forslag til direktiv vedrørende forsikringsvirksomhed, kaldet Solvens II. Udover at samle de eksisterende 13 forsikringsdirektiver i ét direktiv, som i sig selv vil skabe nogen klarhed, foreslås en indførelse af risikobaserede kapitalkrav til forsikringsselskaber.

Forhandlingerne om forslaget startede i efteråret 2007, og på det kommende Økofin forventes formandskabet at præsentere en fremskridtsrapport herom.

De væsentligste spørgsmål synes nu at være indkredset til kapitalkravene på den ene side og organiseringen af tilsynet på den anden side, på de felter udestår der endnu nogle løsninger på. F.eks. må de økonomiske og stabilitetsmæssige fordele, ved at en koncern opfattes som én økonomisk enhed, vejes mod de stabilitets- og tilsynsmæssige fordele ved, at datterselskaber kan operere uafhængigt af resten af koncernen.

Europa-Parlamentet forventer at kunne afgive sin udtalelse om forslaget til efteråret og det franske formandskab forventes at arbejde intensivt med forslaget under sit formandskab. Jeg forventer at kunne vende tilbage til forslaget i løbet af efteråret.

Jeg tror, at noget af det, vi skal have stærk fokus på, er netop spørgsmålet omkring kapitalkrav, men det kan vi vende tilbage til.

Regeringen støtter generelt Kommissionens udspil og tager fremskridtsrapporten til efterretning.

Formanden sagde, at noget af det, man kunne se, der skete i USA i øjeblikket, netop var, at fordi man havde stillet de såkaldte konkurrencebaserede kapitalkrav, så krakkede forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber på stribe, og at det var med til yderligere at presse den finansielle krise. Altså alle disse her lempelser, der var lavet, betalte man en meget høj pris for.

Vi havde erfaring for i Danmark, da vi bevarede konservative kapitalkrav til vores bankvæsen, da krisen slog til i slutningen af 1980'erne, hvilket man ikke gjorde i Sverige, Norge og Finland med det resultat, at stort set alle banker mere eller mindre gik fallit og måtte overtages af staten. Her tænkte formanden på, at det var klart, at branchen altid gerne ville kunne gøre mere med de samme beløb eller med mindre beløb, men at vi alligevel havde en interesse i en vis konservatisme. Det var meget sjældent, at han forsvarede konservative synspunkter, sagde formanden, men her troede han den ville være velanbragt, og det var også sådan, han hørte finansministeren.

Finansministeren svarede, at

for det første, at, man ville vende tilbage til denne sag til efteråret, hvor den ville kunne finde sted på et endnu mere oplyst grundlag.

for det andet, var sigtet ikke at lempe kapitalkravene generelt, men at indfører så lidt risikobaserede kapitalkrav, hvor man mere specifikt i forhold til det enkelte selskab stillede de kapitalkrav, der skulle til at afdække det, som det konkrete selskab var eksponeret overfor.

Finansministeren tilføjede, at han grundlæggende var enig i, at man skulle sætte kapitalkravene på det rigtige punkt, for at sikre, at der var dækning for det, man forsikrede, så man minimerede risikoen for tab, men at man omvendt jo heller ikke skulle stille krav på et sådant niveau, at det i sig selv var omkostningsfordyrende.

Og der var selvfølgelig en forskel på at diskutere forsikringssselskaber her og så den finansielle magtsektor på den anden side, men finansministeren var sådan set grundlæggende enig i formandens indledende betragtninger. Det var også det spor, regeringen ville forfølge.

c) Indskydergarantiordninger

– *Orienterende debat*

Rådsmøde 2872 – bilag 4 (tillæg til samlenotat)

Finansministeren: På Økofin skal vi have en første orienterende drøftelse om indskydergarantiordninger med henblik på at udstikke en kurs for det videre arbejde på området.

Indskydergarantiordninger fungerer som sikkerhedsnet for indskydere, idet deres indskud dækkes delvist eller helt, hvis et kreditinstitut bliver insolvent.

Det gældende direktiv for indskydergarantiordninger giver medlemslandene væsentlig frihed til selv at udvikle ordningerne, og der er jo også af den grund store forskelle mellem EU-landenes garantiordninger.

På den baggrund er det hensigtsmæssigt at drøfte erfaringerne med garantiordningerne, forskellene mellem de nationale ordninger og – hvor det måtte være

relevant – at styrke samarbejdet i EU, f.eks. med henblik på at sikre forbrugerbeskyttelsen og den finansielle stabilitet.

6. Skat

FO a) Moms af forsikringstjenester og finansielle tjenester

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2007) 0746 og KOM (2007) 0747

Rådsmøde 2872 – bilag 3 (tillæg til samlenotat)

KOM (2007) 0746 – bilag 1 (grundnotat af 28/2-08)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 179, side 559 (senest behandlet i EEU 29/2-08)

Finansministeren: På det kommende Økofin fremlægger formandskabet en fremskridtsrapport om det foreløbige arbejde på arbejdsgruppeniveau i relation til forsikringstjenester og finansielle tjenester. Der ventes alene en orienterende debat om forslaget. Jeg fremlægger imidlertid sagen til forhandlingsoplæg nu, fordi udvalget tidligere har givet udtryk for særlig interesse for sagen, og fordi den har nogle principielle aspekter.

Formålet med forslaget er for det første at harmonisere afgrænsningen af de momsfrigitte forsikrings- og finansielle tjenesteydelser for at forbedre retssikkerheden for markedsdeltagerne og skattemyndighederne.

FO Regeringen støtter denne del af forslaget.

Regeringen kan også støtte Kommissionens intention om at indføre såkaldte omkostningsdelingsgrupper, så mindre finansielle virksomheder vil kunne gå sammen om investeringer og f.eks. opnå bedre markedsvilkår.

Kommissionen foreslår imidlertid også at reducere omkostningseffekten af moms på varer og tjenester som udbydere af forsikrings- og finansielle ydelser betaler, ved at give mulighed for frivillig momsregistrering. Denne del af forslaget kan regeringen ikke støtte.

Den finansielle sektors ydelser er ikke momspligtige i dag. Hvis de finansielle virksomheder gøres momspligtige vil det bl.a. indebære, at der vil skulle lægges moms på den finansielle sektors ydelser - bortset fra renter - og at de vil kunne få refusion for moms på køb af varer og tjenesteydelser. Da momsprovenuet af sektorens køb af varer og tjenester er større end det forventede provenu af moms på sektorens ydelser, vil det indebære en stor økonomisk gevinst for den finansielle sektor - men det vil tilsvarende indebære et provenutab i milliardklassen for staten. Det vil i sig selv være problematisk.

Kommissionens overordnede argument for delforslaget om frivillig momsregistrering er hensynet til EU-udbydernes konkurrencemæssige stilling i forhold til udbydere i tredjelande og nogle EU-lande, hvor den mulighed i dag eksisterer.

Jeg er enig i, at reglerne bør være ens for finansielle virksomheder på tværs af grænser, men jeg mener ikke Kommissionens forslag er den rigtige måde at gøre det på. Principielt mener jeg, det er et forkert signal, at man selv skulle kunne vælge, om man vil lade sig momsregistrere, og det er ikke en model, jeg umiddelbart er indstillet på at udbrede.

Derudover synes jeg ikke det er oplagt, at der er væsentlige konkurrenceevneproblemer i den finansielle sektor. Hvis det alligevel skulle vise sig at være tilfældet, så må man se på sektorens samlede skatteforhold og ikke kun en del af den. Så den del af forslaget er vi meget skeptiske overfor, og det står Danmark ikke alene med.

Det er situationen omkring dette.

Per Clausen sagde, at han ville skynde sig at sige, at han var enig med regeringen, og spurgte, om finansministeren ville bekræfte, at hvis Danmark stemte imod, blev de foreslåede ændringer ikke vedtaget, og om regeringen ville bruge sin veto til at stemme imod, hvis der blev tale om at gennemføre noget, der kostede den danske statskasse penge.

Finansministeren svarede, at det slet ikke ville komme dertil, hvor der kunne blive tale om brug af vetoen. Der ville være en betydelig gruppe lande, der indtog det samme synspunkt, som vi indtager, så det kunne man føle sig tryk ved.

Per Clausen sagde, at han var helt tilfreds med finansministerens svar, for så ville de regler, som regeringen var imod, ikke blive vedtaget, og det var det, der var pointen i det.

b) Punktafgifter: Forslag til direktiv om den generelle ordning om punktafgift

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2008) 0078

Rådsmøde 2872 – bilag 1 (samlenotat side 37)

KOM (2008) 0078 – bilag 1 (grundnotat af 21/4-08)

Finansministeren: Det slovenske formandskab ventes at præsentere en statusrapport for forhandlingerne om Kommissionens forslag til nyt generelt punktafgiftsdirektiv.

Direktivet indeholder bl.a. regler for et elektronisk system for overvågning og kontrol ved grænseoverskridende EU-handel med punktafgiftspligtige varer (EMCS - Electronic Movement and Control System – det nævner jeg, fordi det er en forkor-

telse, der optræder flere gange). Det er f.eks. benzin- og olieprodukter, alkoholholdige drikkevarer og tobak.

Statusrapporten viser, at forhandlingerne skal være afsluttet, og et nyt direktiv vedtaget senest ved udgangen af i år, hvis EMCS skal fungere som planlagt fra april 2009.

Kommissionens direktivforslag indeholder også et forslag om, at når private forbrugere fra ét EU-medlemsland køber punktafgiftspligtige varer i et andet medlemsland, skal der betales afgifter i købslandet.

Den del af forslaget bryder med den hidtidige linje i EU's afgiftspolitik, der har fulgt forbrugslandsbeskatningsprincippet, der omvendt flugter med, at der netop er tale om afgifter på forbrug af de pågældende varer.

En vedtagelse af denne del af forslaget ville desuden kunne betyde kraftigt stigende grænsehandel. Regeringen kan ikke støtte forslaget om, at der skal betales afgifter i købslandet, og det ventes ikke at komme med i det samlede forslag.

c) Rapport om adfærdskodeks for erhvervsbeskatning

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 2872 – bilag 2 (tillæg til samlenotat)

Finansministeren: Adfærdskodeksgruppen vil aflægge den sædvanlige rapport om gruppens arbejde i det sidste halve år.

Rapporten giver ikke anledning til særlige kommentarer.

7. Eventuelt

Bjarne Laustsen sagde, at når man drøftede konsekvenserne af nogle af de store ting, der skete rundt omkring, så ville han også spørge, om boligpriserne ville komme til drøftelse. Han mente, de spillede en betydelig rolle i forbindelse med krisen i USA, hvor man havde belånt ejendommene med afdragsfrie lån på samme måde, som man gjorde i Danmark, og om det kunne få finansministeren – set i bagklogskabens klare lys – at sige, at det måske ikke var særlig godt at gøre det, fordi det kunne få boligboblen til at bryde, fordi man havde kørt for hårdt på med at belåne ejendommene, og når det så gik galt, så trak det også andre områder med ned.

8. Siden sidst

Ingen punkter.

Formanden konstaterede, at der ikke var konstateret et flertal imod de af finansministeren forelagte forhandlingsoplæg, men at Enhedslisten havde udtalt sig imod forhandlingsoplægget under punkt 3.

FO Punkt 3. Rådsmøde nr. 2873 (retlige og indre anliggender) og møde i de blandede udvalg på ministerniveau med deltagelse af henholdsvis Norge og Island og af Schweiz den 5.-6. juni 2008
Justitsministeren forelægger dagsordenspunkt 1-16 og 28
Integrationsministeren forelægger dagsordenspunkt 17-27

Formanden bød justitsministeren velkommen.

Justitsministeren: På torsdag og fredag i næste uge holdes det sidste råds-møde om retlige og indre anliggender under slovensk formandskab.

Mødet foregår i Luxembourg, og udvalget har som sædvanligt modtaget et samlenotat om de sager, som er på dagsordenen for mødet.

Jeg vil koncentrere mig om de vigtigste sager på dagsordenen, men I er naturligvis meget velkomne til også at stille spørgsmål om de punkter, som jeg ikke selv kommer ind på.

Jeg kan oplyse, at dagsordenspunkt nr. 28 om en PNR-aftale med Australien forelægges med henblik på forhandlingsoplæg, mens de øvrige sager er forelægges til orientering.

Jeg skal endvidere nævne, at dagsordenspunkt nr. 14 om kritisk infrastruktur hører under Forsvarsministeriets område.

Formanden udtrykte glæde over at have integrationsministeren i Europaudvalget. Han gjorde opmærksom på, at der ikke var forhandlingsmandater til de punkter, integrationsministeren skulle forelægge – det var punkterne 17-27 på RIA-dagsordenen – og bad om, at der blev vist forståelse for, at Europaudvalget foreløbig havde siddet til mødet i tre en halv time.

Integrationsministeren sagde, at hun havde et manuskript på 15 sider, men at hun ville prøve at gøre det hurtigt.

1. E-justice

– Status og udveksling af synspunkter

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 6)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 82 (senest behandlet i EEU 30/11-07 – punktet ikke nævnt)

EUU alm. del (06) – bilag 382, side 1431 (behandlet i EEU 8/6-07)

Justitsministeren nævnte ikke dette punkt.

2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikationer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder*

– *Politisk enighed*

KOM (2007) 0619

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Rådsmøde 2873 – bilag 3 (tillæg til samlenotat)

Justitsministeren: Det forventes, at et forslag til en justering af pasforordningen fra 2004 vil blive sat på dagsordenen for rådsmødet med henblik på politisk enighed og efterfølgende vedtagelse.

Pasforordningen indeholder i dag en pligt til at afgive fingeraftryk til brug for pas, der udstedes efter den 28. juni 2009.

Forslaget til ændring af pasforordningen indebærer, at der indføres to undtagelser fra pligten til at afgive fingeraftryk, idet børn under seks år, og personer, hvor det er fysisk umuligt at afgive fingeraftryk, undtages fra pligten.

Efter formandskabets kompromisforslag gives medlemsstaterne dog mulighed for i national ret at bestemme, at også børn under seks år skal afgive fingeraftryk.

Baggrunden for forslaget er, at en række pilotprojekter har vist, at fingeraftryk fra børn under seks år ikke har en tilstrækkelig høj kvalitet til, at man kan foretage en sikker identitetskontrol.

Herudover har det vist sig, og at disse børns fingeraftryk undergår så store forandringer, at et lagret aftryk kun vanskeligt vil kunne benyttes til kontrol i hele passets gyldighedsperiode.

I øvrigt tager pasforordningen i dag ikke højde for, at en gruppe personer pga. fysisk umulighed ikke kan imødekomme kravet til fingeraftryk – eksempelvis fordi de ikke har nogen hænder.

Endelig lægger forslaget op til at indføre princippet om "én person – ét pas".

Dette princip er allerede indført i dansk ret i 2004. Princippet indebærer, at hver person skal have sit eget pas, og at børn altså ikke kan optages i forældrenes eller andre voksnes pas.

Som følge af Protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i vedtagelsen af forslaget, og en vedtaget forordning på området vil ikke være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Da forslaget imidlertid udgør en videreudvikling af Schengenreglerne, skal Danmark inden seks måneder træffe afgørelse om, hvorvidt man vil gennemføre reglerne i national ret, ligesom man i sin tid gennemførte pas-forordningen.

Fra dansk side er man positiv over for forslaget til ændring af pasforordningen og vil tage en vedtagelse af forslaget til efterretning.

I tilfælde af vedtagelse agter man fra dansk side også at meddele, at man vil gennemføre reglerne i dansk ret.

Jeg skal bemærke, at ændringsforslaget ikke tidligere har været præsenteret for udvalget, da der – på grund af en fejl, som jeg meget beklager – ikke er udarbejdet et grundnotat om forslaget.

3. Kommissionens forslag til Rådets forordning om kompetence, gældende lov, anerkendelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt*

– *Politisk enighed om visse spørgsmål*

KOM (2005) 0649

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 20)

KOM (2005) 0649 – bilag 2 (grundnotat af 7/3-06)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (06) – bilag 308, side 1095 (senest behandlet i EUU 13/4-07)

Justitsministeren nævnte ikke dette punkt:

Morten Messerschmidt spurgte, hvorfor underholdspligten blev reguleret i "Bruxelles 1-forordningen", han syntes, det virkede meget besynderligt, når man havde en generel forordning, hvorfor det så var nødvendigt med en separat, når det kom til det familieretlige område.

Tilsvarende spurgte Morten Messerschmidt om de lovvalgsregler, der var lagt op til, kom til at baserer sig på det, man kendte i dag, hvor man havde et princip om, at man skulle anvende reglerne i det land, den, der skulle sende pengene af sted, boede.

Endelig spurgte Morten Messerschmidt om disse regler ville kunne finde national anvendelse, altså om de havde nogen påvirkning på den måde, vi internt i Danmark havde regler om underholdspligt for danskere bosiddende i Danmark.

Justitsministeren svarede Morten Messerschmidt, at udgangspunktet for lovvalgsreglerne i lovretsprotokollen var, at afgørelser om underholdspligt træffes efter loven i det land, hvor den bidragsberettigede boede. Det betød, at bidrags-sagen skulle afgøres efter samme lov, uanset i hvilket land den behandlede. Det var det rent overordnede.

På Morten Messerschmidts spørgsmål om hvorvidt disse regler kunne finde anvendelse i nationale sager, svarede justitsministeren, at udgangspunktet var, at de ikke fandt anvendelse i nationale sager, det ville sige sager, hvor begge ægtefæller boede i samme medlemsstat. Forordningen ville dog give ægtefæller, der boede i den samme medlemsstat, mulighed for at aftale, at deres sag om underholdspligt skulle behandles i en anden medlemsstat. Lovretsprotokollen gav tilsvarende mulighed for at aftale, at sagen skulle afgøres i et andet land, ek-

sempelvis det land begge ægtefæller stammer fra. Altså hvis to danskere boede i Tyskland, kunne de vælge at sige, at de gerne ville have, at sagen skulle køre efter de danske regler.

4. Kommissionens forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2201/2003 for så vidt angår kompetence og om indførelse af lovvalgsregler i ægteskabssager (ROM III)*

– *Politisk drøftelse*

KOM (2006) 0399

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 44)

KOM (2006) 0399 – bilag 3 (grundnotat af 5/9-06)

Info-note (05) – I 69 (notat af 5/9-06 om gennemgang af Kommissionens forslag om lovvalg i ægteskabssager)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (06) – bilag 308, side 1093 (senest behandlet i EUU 13/4-07)

Justitsministeren nævnte ikke dette punkt

Morten Messerschmidt ville høre, om der var taget højde for de problemer, som tidligere var blevet rejst om, at man var forpligtet til at lægge tredjelandes gyldighedsregler og afledte regler til grund. Man havde jo helt konkret haft problemer i forhold til ægteskaber, der var indgået eksempelvis i Iran og andre muslimske lande, og i det udspil, man havde arbejdet med i ¾ år, var der lagt op til, at man skulle lægge de regler til grund, og at man derfor skulle have helt skæve arveregler for den kvindelige arvtager.

Justitsministeren svarede, at den problemstilling, som havde været drøftet gennem lang tid med tredjelandene, om, hvilke regler der gjaldt, ikke var løst endnu. Det diskuteredes altså stadigvæk, hvordan den sag skulle håndteres.

5. Rådets rammeafgørelse om styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder, om fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen, og om ændring af:

- rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne
- rammeafgørelse 2005/214/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe
- rammeafgørelse 2006/783/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation

- rammeafgørelse 2008/.../RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union
- rammeafgørelse 2008/.../RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner
  - *Generel indstilling*
    - Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 56)
    - EUU alm. del (072) – bilag 183 (grundnotat af 14/3-08)
    - Udvalgsmødereferater:
      - EUU alm. del (072) – bilag 237, side 719 (senest behandlet i EUU 11/4-08)

Justitsministeren: Det overordnede formål med dette forslag er at lave fælles og klarere regler i en række rammeafgørelser for, hvornår et medlemsland har pligt til at fuldbyrde en strafferetlig afgørelse, som et andet medlemsland har afsagt, uden at vedkommende person selv var til stede – såkaldte afgørelser afsagt in absentia.

Udvalget hørte også om sagen forud for rådsmødet i april, hvor det slovenske formandskab forsøgte at få fastlagt en generel indstilling i Rådet til det samlede forslag. Dette lykkedes imidlertid ikke, fordi tre lande ikke kunne tilslutte sig forslaget, som det forelå på det tidspunkt.

Formandskabet har siden april arbejdet på at justere forslaget, og vi forventer, at de på det kommende rådsmøde igen vil prøve at få fastlagt en generel indstilling.

Drøftelserne om forslaget er ikke afsluttet endnu, men der tegner sig en enighed blandt medlemsstaterne om nogle justeringer, som vil tilfredsstillende to af de tre medlemsstater, der ikke kunne tilslutte sig forslaget i april.

De eneste indholdsmæssige ændringer i den forbindelse vedrører den særlige fjerde undtagelse om den europæiske arrestordre. Ændringerne går først og fremmest ud på, at sikre den person, som ønskes udleveret for at afsone en dom afsagt in absentia, en ret til at få en kopi af den bagvedliggende dom.

Der vil samlet set være tale om ukontroversielle justeringer af forslaget, og fra dansk side agter vi at udvise den nødvendige fleksibilitet, for at vi kan nå til enighed.

Hvad er så chancerne for, at det lykkes at nå til enighed på dette rådsmøde? Det er faktisk ikke rigtigt til at sige.

Det skyldes, at det sidste af de tre lande først onsdag i denne uge har forklaret, hvilke ændringer der skal til, for at de vil kunne støtte det samlede forslag.

Jeg kan sige, at det pågældende land ønsker at genåbne dele af teksten, som allerede har været indgående drøftet, og som der for de øvrige lande er fundet tilfredsstillende løsninger på.

Der udestår derfor nogle vanskelige forhandlinger, og selv om de fleste lande sikkert ligesom Danmark gerne vil udvise fleksibilitet, er tålmodigheden nok ved at være opbrugt.

I alle tilfælde kan jeg nævne, at vi fra dansk side har tilkendegivet, at det er nødvendigt med enighed i juni, for at vi kan nå at indhente Folketingets samtykke efter grundlovens § 19 i tide inden Lissabontraktatens forventede ikrafttræden 1. januar 2009.

Også svenskerne har meldt ud, at juni er sidste chance, hvis forslaget skal vedtages på det nuværende traktat-grundlag.

Morten Messerschmidt sagde, at Dansk Folkeparti havde nogle retspolitiske betænkeligheder ved hele det gensidige anerkendelsesprincip, og at det jo var sådan, at alle landes retsplejelove indeholdt meget forskellige minimumskrav i forhold til domsafsigelse in absentia. Morten Messerschmidt ville gerne høre, hvordan man havde taget højde for det, at danskere, der blev dømt in absentia i andre EU-lande, og efterfølgende skulle have medvirken fra danske myndigheder, fik efterlevet de danske retsgarantier, eller om vi kunne blive forpligtet til at anerkende og medvirke til at arbejde med sager, som ikke levede op til de danske sikkerhedskrav, hvilket ville være en harmonisering i nedadgående retning. Morten Messerschmidt havde bemærket, at man selvfølgelig kunne afslå som hovedregel, men at der var tre separate undtagelsesområder, og derfor havde Dansk Folkeparti en generel bekymring over gensidig anerkendelse.

Justitsministeren sagde, at hun vidste, at der var uenighed mellem regeringen og Dansk Folkeparti, hvad angik spørgsmålet om gensidig anerkendelse. Det var ikke kun i denne sag, men også i mange andre sager.

På Morten Messerschmidts spørgsmål, om vi var forpligtede til at fuldføre en dom afsagt in absentia i forhold til en dansker, selv om der det sted, hvor den var afsagt, var en lavere standard end efter dansk ret, svarede justitsministeren, at det var vi, fordi det var det, der lå i gensidig anerkendelse.

Vi havde selvfølgelig nogle undtagelser, nogle afslagsgrunde, men princippet var, at en dansker, der var blevet taget på fersk gerning for en forbrydelse og var blevet stillet for en domstol i eksempelvis Grækenland, blev behandlet på samme måde, som den dansker, der havde udøvet det samme forbrydelse, men som var smuttet væk, hvorefter domstolene så afsagde dommen, uden at han var til stede.

Hele princippet om, at man ikke skulle kunne stikke af sted og undgå at blive stillet til ansvar for sine gerninger, syntes justitsministeren var et rigtigt godt princip at holde fast i her. Selvfølgelig skulle der være en mulighed for at kunne afsige en udeblivelsesdom. Hun tilføjede til Morten Messerschmidt, at hun godt vidste, at de var uenige om, om det var rimeligt og fair, at man havde forskellige retssystemer i EU, og at danskere, der begik kriminalitet i et land, måtte leve med at komme under det pågældende lands retssystems afgørelser. Men justitsministerens holdning var meget klar. Hvis man var med i EU, overholdt man menneskerettighedskonventionen og de europæiske regler, så hun mente, at man lå, som

man havde redt, hvis man begik kriminalitet i andre lande, og så måtte man leve med den måde, de kørte det på.

Morten Messerschmidt præciserede, at han sandelig ikke havde nogen problemer med, at borgere blev dømt efter det lands regler, i hvilket de havde begået en kriminel handling. Han havde derimod et problem med, at danske myndigheder forpligtedes til at samarbejde på vilkår, det danske Folketing ikke ville acceptere i Danmark. Det var dér, problemet lå.

Morten Messerschmidt tilføjede, at han også syntes, det var interessant, at justitsministeren sagde, at de lande overholdt menneskerettighedskonventionen, idet han gjorde opmærksom på, at Justitsministeriet var ved at udarbejde en liste over krænkelsessager, der rent faktisk var tabt af en række sydøsteuropæiske lande. Man havde brugt over en måned på at udarbejde den liste, så han gik ud fra, at den var ganske omfangsrig.

Morten Messerschmidt forstod, at justitsministeren og han var politisk uenige i denne sag, men spurgte, om justitsministeren ikke alligevel i denne sag følte en vis bekymring ved udviklingen i gensidig anerkendelse, når hans bekymring deltes af både Landsforeningen af beskikkede advokater og Retssikkerhedsfonden. Hvis man ikke havde tillid til Dansk Folkeparti, skulle man måske have det til de øvrige.

Lone Dybkjær sagde, at hun tilfældigt havde hørt – idet hun ikke mente, at man skulle tage udgangspunkt i en enkelt sag – at en eller anden var blevet fanget i det græske system for narkotikasmugler, og at det var en rimeligt rædselsvækkende beretning, hvor hun i hvert fald måtte sige, at det, vi forstod ved menneskerettigheder og alt muligt andet, ikke var blevet overholdt.

Lone Dybkjær mente, at sådan noget gjorde, at vi nok blev nødt til at gå ind og se, om de mest basale ting blev overholdt i hele EU. Det gjorde de jo ikke nødvendigvis, tilføjede hun.

Per Clausen spurgte, om justitsministeren ikke bare kunne bekræfte, at det, der lå nu, ville føre til, at vi skulle iværksætte foranstaltninger over for mennesker, som var dømt in absentia på et grundlag, hvor det aldrig ville kunne ske i Danmark.

Vi skulle også iværksætte konsekvenserne af domsafsigelse på baggrund af nogle situationer, hvor den måde, hvorpå man havde meddelt den pågældende, at vedkommende var sigtet, heller ikke var acceptabel i Danmark.

Man var altså i den situation, at man på to meget afgørende punkter kom til at gennemføre konsekvenser på områder, hvor man slet ikke var enig i, at man kunne træffe en afgørelse på det grundlag, sagde Per Clausen og tilføjede, at det var en lille smule kritisk.

Justitsministeren sagde, at det godt kunne være, at der på nogle punkter var tale om en lidt lavere standard, men at det jo ikke var sådan, at folk ikke kunne blive dømt in absentia i dag. Forslaget her handlede jo primært om at have klare regler på området for, hvad man må, og hvad man ikke må.

Justitsministeren tilføjede, at hvis man skulle følge argumentationen om, at hele systemet skulle være perfekt for, at man skulle kunne acceptere det fra dansk side, så ville det jo være ensbetydende med, at man harmoniserede lovgivningen i alle medlemsstater. Det, de sad og sagde, var, at hvis det ikke var præcis den samme i alle lande, så var det svært at have med det at gøre.

Justitsministeren sagde, at hun ikke var tilhænger af, at man harmoniserede lovgivningen i hele EU, at man havde meget forskellige retssystemer, og at det var derfor, det kørte så meget på gensidig anerkendelse. Man lavede nogle overordnede principper, det havde man også gjort i denne her sag, og man accepterede, at man gjorde tingene på lidt forskellige måder

Det var klart, at når man skulle acceptere, at gensidig anerkendelse var måden at samarbejde på i EU, så måtte man også nogle gange acceptere den laveste fællesnævner på nogle områder, sagde justitsministeren. Men hun mente altså ikke, at man havde et stort retssikkerhedsmæssigt problem overhovedet, når det gjaldt de andre EU-lande. Der ville være sager i andre EU-lande, og der ville såmænd også være sager i Danmark, som man ville kunne bruge og sige, at man syntes ikke, at en sag var kørt fuldstændigt efter bogen. Danmark havde jo sager ved Menneskerettighedsdomstolen, sagde justitsministeren til Morten Messerschmidt. Så justitsministeren syntes, at man skulle passe på, man ikke satte sig på den høje hest.

Justitsministeren tilføjede, at hun var overbevist om, at det princip, der var blevet knæsat i Tampere i 1999 om at gensidig anerkendelse var vejen frem.

Morten Messerschmidt sagde, at han syntes, det var en lidt forsimplet udlægning, justitsministeren havde givet, nemlig at gik man ind for samarbejde i Europa, så var man også nødt til at have gensidig anerkendelse. Sådan var det ikke nødvendigvis, sagde han og tilføjede, at dér, hvor DF havde det allerstørste problem, det var, når man i EU-lovgivning nægtede de danske myndigheder at gennemprøve, betingelserne for afgørelsen.

Lone Dybkjær havde tidligere nævnt en sag fra Grækenland, og Justitsministeriet ville selv komme til at nævne et hav af sager på baggrund af de spørgsmål, Morten Messerschmidt havde stillet. Derfor var der et behov for, at vi og dermed de danske myndigheder inden vi medvirker til at straffe en person, der er dømt in absentia havde mulighed for at se sige, at vi vil se betingelserne for denne her begæring, vi vil vide, hvorfor I vil have de og de oplysninger, vi vil vide, om rets praksis er sikret,

Det var fuldstændigt rimeligt, at man sagde, at de grundlæggende betingelser skulle være i orden, og det var ikke det samme som at sige, at man ikke ville samarbejde, bare fordi de ikke havde det samme sæt regler i alle EU's lande, sagde Morten Messerschmidt. Han ville bare vide, at det ikke var de rene bananstater, vi samarbejdede med, og det var der altså en række EU-lande der var, når det kom til efterlevelsen af menneskerettighedskonventionen, tilføjede han.

Lone Dybkjær sagde, at hendes holdning nok var den samme som den, Morten Messerschmidt havde givet udtryk for, så hvis justitsministeren kunne bekræfte,

at man fulgte dette her op, og at Europaudvalget ville få nogle oplysninger i kraft af de spørgsmål, Morten Messerschmidt havde stillet, så var de okay. Ellers ville Lone Dybkjær gerne vide, hvad gensidige anerkendelse ville komme til at betyde de faktum for danske borgere.

Lone Dybkjær sagde, at hun ligesom Morten Messerschmidt mente, at menneskerettighederne måske ikke alle steder lå på et helt tilfredsstillende niveau - for at sige det pænt - og at hun syntes, at man havde en slags ansvar for over for vores borger, selv om de var så tåbelige at begå kriminalitet i andre lande.

Per Clausen sagde, at han blev meget glad for at høre synspunkter af den slags, og at han ville se, om de i andre sammenhænge kunne bruge Dansk Folkepartis tilslutning til menneskerettighederne - også når det gjaldt vestlige lande.

Per Clausen tilføjede, at han bare havde noteret sig, at han var uenig med justitsministeren i det spørgsmål, og at der nok ikke var noget overraskende i det.

Justitsministeren sagde til Morten Messerschmidt, at man jo kunne diskutere, om der var nogle, der skulle være a-medlemmer, og nogle, der skulle være b-medlemmer af Det Europæiske Fællesskab. Havde man tillid til, at den dom, en græsk domstol havde idømt en dansk narkogangster, var fair? Havde man tillid til, at grækerne overholdt de helt grundlæggende retsprincipper? Og til det ville justitsministeren sige, at det var rimeligt meningsløst at have et retligt samarbejde, hvis man ikke troede på, at andre lande overholdt helt grundlæggende principper.

Det var ikke Danmarks opgave eller andre landes opgave så at sidde og være mistænksom over for de nye lande, der var kommet med i EU, og sige, at vi ikke troede på, at de kunne finde ud af det, så vi må nok hellere afprøve alt ved de danske domstole.

Dette her princip lagde op til, at vi troede på, at de afgørelser, der var truffet f.eks. ved en græsk domstol, var rigtige. Der var nogle ting, vi kunne afprøve, men grundlæggende handlede det om, at vi havde tillid til, at den dom, der var kommet, var fair og rigtig, ligesom hvis man var dømt ved en dansk domstol, og at vi dermed kunne komme med denne her rammeafgørelse og sige, at nu havde vi nogle klare regler for, hvad det var for ting, der skulle være opfyldt, hvad kunne efterprøves, hvad kunne ikke efterprøves.

Justitsministeren sagde, at man sikkert sagtens kunne komme med eksempler på noget, der var foregået i et land, og hvor man måtte spørge, om det nu også var fair og rimeligt. Justitsministeren ville bestemt ikke udelukke, at man kunne gøre det fra mange af de europæiske lande. Men det grundlæggende var, at hvis man skulle have et samarbejde til at køre og fungere, og det også skulle være bare en smule effektivt, så ville man også på et tidspunkt blive nødt til at have tillid til, at alle de fælles regler, man lavede med hinanden, det gjaldt minimumsregler og andre ting, blev gennemført i landenes lovgivning, og at landene overholdt de regler, de selv havde været med til at vedtage. Og der var regeringens meget klare udgangspunkt, at den troede på dette her omkring gensidig anerkendelse.

Den europæiske arrestordre havde været den store sag, og den var sådan set startet under SR-regeringen, der havde man valgt at udlevere folk til retsforfølgning uden at have mulighed for at sige stop.

Her talte man altså om at acceptere, at acceptere domme, der var afsagt, sagde justitsministeren og tilføjede, at hun syntes, der var forbavsende få eksempler på, at dette her system faktisk ikke var meget, meget, meget velfungerende. Justitsministeren syntes faktisk, at tiden have vist, at det i de mange år, man eksempelvis havde haft den europæiske arrestordre, havde det været et utroligt godt system.

Justitsministeren konstaterede derfor, at der var politisk uenighed i Europaudvalget om, hvorvidt det var en god idé, at man gjorde samarbejdet mere effektivt, men hun syntes, at det var den rigtige vej at gå i det europæiske samarbejde, tilføjede hun.

6. Udkast til Rådets afgørelse om styrkelse af Eurojust og om ændring af afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet, som ændret ved Rådets afgørelse 2003/659/RIA

– *Generel indstilling vedrørende visse spørgsmål*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 68)

EUU alm. del (072) – bilag 182 (grundnotat af 14/3-08)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 713 (senest behandlet i EUU 11/4-08)

Justitsministeren: Det forventes, at formandskabet også på det kommende rådsmøde vil lægge nogle udvalgte bestemmelser op til Rådet med henblik på at få konstateret en generel indstilling til de pågældende bestemmelser.

Denne gang vil formandskabet forsøge at enighed om artikel 5a, artikel 9a – 9g samt artikel 12, og det skal nok lykkes.

Jeg kan generelt henvise til samlenotat for den nærmere gennemgang af bestemmelserne og vil nøjes med at knytte en enkelt kommentar til bestemmelserne i artikel 9a – 9g.

Disse bestemmelser indeholder detaljerede regler om, hvilke beføjelser de nationale Eurojust-medlemmer skal have, men det er vigtigt at holde sig for øje, at der i denne sammenhæng er tale om beføjelser som f.eks. det danske medlem vil udøve i sin egenskab af dansk myndighedsperson og ikke som en del af et EU-organ.

Det vil sige, at hvis vores Eurojust-medlem i en konkret sag f.eks. benytter sig af den begrænsede selvstændige beføjelse, som ligger i forslaget til artikel 9 f om hastesager, vil det ske i hans egenskab af at være dansk statsadvokat. Der er

altså ikke tale om, at Eurojust som sådan med artiklerne 9a – 9g bliver tillagt yderligere beføjelser, og det er vi fra dansk side meget tilfredse med.

Samlet set agter vi derfor at tilslutte os de udvalgte bestemmelser, som vil blive forelagt på rådsmødet.

I det hele taget må jeg sige, at forhandlingerne om det samlede forslag set med danske øjne er gået i den rigtige retning. Vores eneste reelle knast i forslaget er på nuværende tidspunkt således omfanget af den ordning for udveksling af oplysninger mellem Eurojust og medlemslandenes myndigheder, som ligger i forslagets artikel 13.

Jeg fremhæver dette, fordi det godt kunne se ud som formandskabet også vil forelægge artikel 13 på rådsmødet.

Drøftelserne om artikel 13 er ikke afsluttede, og vi arbejder fra dansk side for, at der ikke laves et system, som bliver unødvendigt ressourcekrævende for de danske myndigheder.

Vi er ikke helt tilfredse med bestemmelsen endnu, men det bevæger sig i den rigtige retning, og hvis formandskabet også skulle vælge at drøfte artikel 13 på rådsmødet vil vi fra dansk side udvise fleksibilitet i bestræbelserne på at nå en eventuel enighed om bestemmelsen.

Per Clausen havde bemærket, at det fra regeringens side var fremført, at den ikke mente, at der var noget behov for at lave de ændringer, der ønskedes gennemført. Per Clausen syntes, at den logiske reaktion på, at der ikke var noget behov for at gennemføre ændringer, måtte være, at man skulle lade være med at gøre det. Han mente, at det måske ville være mere enkelt at sige, at man syntes, det var unødvendigt, fordi der ikke var nogen praktiske grunde til at gøre det, og at det derfor kun var EU's integrationsmaskine, som gjorde, at man stillede den slags forslag.

Justitsministeren svarede Per Clausen, at regeringen klart havde lagt op til, at den ikke syntes, der var behov for store forandringer. Men der var en stor gruppe lande, som havde ment, at der var et behov for det, og der havde vi så fra dansk side brugt kræfterne på at få forslagene tilpasset, så de passede mere til den virkelighed, vi kendte, og det havde en bred kreds af lande tilsluttet sig.

Justitsministeren mente, at forslaget, som det lå nu, ikke gjorde nogen skade, og at vi derfor ikke skulle blokere for det. Men – en af de ting, justitsministeren forsøgte at forklare sine kolleger, var, at vi både havde Europol og Eurojust, og at meningen var, at anklagemyndighederne i Eurojust og politiet i Europol skulle samarbejde med hinanden i grænseoverskridende sager.

En af de ting, man selv kunne gøre for at få rigtigt meget ud af det samarbejde, var at sørge for at sende nogle mennesker derned som repræsentanter for ens land, der virkelig var dernede for at lave et kæmpe stykke arbejde og virkelig knoklede for at få nogle gode resultater. Unge, dynamiske mennesker, der fik ansvar og var optagede af at få sat de kriminelle i spjældet. Nogle gange var det, som om man i en del af de andre lande betragtede det som det "sidste stop før pensionen", og at man brugte det som en slags retræteposter. Men det nyttede

altså ikke noget, at man satte folk, der var på vej ind i et godt pensionsliv med golfspil, derned, hvis det var dem, der skulle føre de lidt større komplicerede sager.

Justitsministeren tilføjede, at hun godt vidste, at det, hun sagde, var lidt provokerende, men hun troede, at det var meget vigtigt, at man sendte nogle folk derned, der var meget handlingsorienterede. Vi havde fået et rigtigt meget ud af de folk, vi havde haft i Eurojust og Europol, sagde justitsministeren. Derfor sagde hun også, at der ikke var det store behov for at justere reglerne, men at det var et spørgsmål om at sende de rigtige mennesker derned. Og det argument gentog hun også, når hun var til rådsmøde.

Formanden sagde, at det kunne give anledning til mange kommentarer, men det der med alder og initiativer, troede han, at Europaudvalget skulle skåne justitsministeren for, så den velvilje, der i øvrigt omgav hende, ikke led ubodelig skade.

Per Clausen gav udtryk for glæde over den sidste bemærkning, justitsministeren var kommet med, fordi det også betød, at når man så om 3-4 år så, at reglerne ikke fungerede, så ville justitsministeren med samme autoritet i stemmen sige, at det var ikke det, der var problemet, det var simpelt hen, at man ikke sendte de rigtige derned. Så det var Per Clausen glad for, og det ville han notere som noget af det fornuftigste, justitsministeren havde sagt, og som noget, man altid kunne vende tilbage til i tunge tider.

Morten Messerschmidt sagde, at han i samlenotatet havde læst, at regeringen stillede sig delvis skeptisk, og det syntes han var positivt, men han kunne ikke finde præcis, hvad det var, man var skeptisk overfor.

Justitsministeren sagde, at regeringen havde været skeptisk over for forslaget, fordi de havde svært ved at se nogen merværdi i det. Det var derfor, hun havde fremført sine bemærkninger om, at det var vigtigt, at sende folk derned, der var rigtigt dygtige og producerede en masse sager i stedet for bare at sende nogle derned, fordi det var fine stillinger, og så betød alderen jo ikke så meget.

Justitsministeren sagde, at det, der så var sket undervejs, var, at både vi og en række andre lande havde givet udtryk for, at, at det ikke var sådan, at der var et kæmpe stort behov for meget store forandringer, og det var der blevet lyttet til. Men der var nogle lande, der havde sagt, at der var altså et behov for at få præciseret nogle ting. Det forslag, der lå nu, syntes regeringen, var godt. Det gjorde ingen skade, og man havde fået pillet de ting ud, man ikke brød sig om. Der var kun et enkelt punkt tilbage, det var i artikel 13, hvor der var nogle lande, der gerne ville have, at man skulle have adgang til oplysninger andre steder, og det var vi med på, sagde justitsministeren, men vi ville bare ikke have en ordning, der blev dybt bureaukratisk.

7. Rapport om gennemførelse af strategien for den eksterne dimension af RIA-samarbejdet

– *Orientering*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 82)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

8. Status for EU's indsats mod terrorisme

– *Orientering*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 87)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 85 (senest behandlet i EUU 30/11-07)

(03) side 807 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 18/3-04)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

Udg. 9. Rådets rammeafgørelse om anvendelse af passagerlister (PNR-oplysninger) med henblik på retshåndhævelse

– *Orientering ved formandskabet*

KOM (2007) 0654

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 92)

KOM (2007) 0654 – bilag 2 (grundnotat af 17/1-08)

Justitsministeren: Punktet er taget af dagsordenen.

Per Clausen spurgte, om justitsministeren var i stand til at beskrive, hvad organiseret kriminalitet defineredes som. Det var blevet indført nogle regler i forbindelse med terrorbekæmpelse, og så havde man udvidet det til nye områder. Det var der ikke noget nyt i, det gjorde man også i Danmark, tilføjede han, men han kunne godt tænke sig at vide, om man havde en klar og præcis definition af organiseret kriminalitet.

Per Clausen kunne også godt tænke sig at vide, hvordan justitsministeren forholdt sig til to kritikpunkter, der fremgik af høringssvarene i bilaget.

Det ene var, at Landsforeningen af beskikkede advokater var meget negative over for dette her med, at man skal kunne videregive oplysninger til tredjeland, sagde Per Clausen og spurgte, hvad begrundelsen for det var, ud over at man synes, at det vil være meget bekvemt.

Det andet var, hvordan justitsministeren havde det med, at Datatilsynet vedrørende punkt 9 skrev: "Datatilsynet finder det på den baggrund tvivlsomt, om der er den fornødne proportionalitet mellem den behandling af passageroplysninger og udfyldelsen af de formål, der er beskrevet i forslaget. Under henvisning til grundlæggende databeskyttelsesretlige principper om proportionalitet og nødvendighed finder Datatilsynet derfor, at forslaget giver anledning til væsentlige betænkeligheder i forhold til beskyttelsen af de registrerede personers privatliv." Per Clausen sagde, at grunden til, at han spurgte om det, var, at han tit, når han spurgte til noget, havde fået at vide, at Datatilsynet havde godkendt det, men her sagde Datatilsynet direkte, at dette gik ikke.

Karina Lorentzen sagde, at der ikke skulle være tvivl om, at SF også var meget bekymret i forhold til PNR-oplysninger og udveksling af dem. Som forslaget lå her, var mulighederne for at indhente oplysninger langt større end de muligheder, som det danske politi allerede havde for at indhente oplysninger, og det omfattede også langt flere oplysninger. SF var ret bekymret for den gennemsigthed, der blev skabt, af den enkelte borger, som staten og andre stater fik. Hun mente, at det i et demokrati var staten, der skulle være gennemsigtig for borgerne og ikke omvendt.

Karina Lorentzen sagde, at det fremgik af høringsvaret, at et pilotprojekt havde vist at brugen af de PNR-oplysninger "rent faktisk havde ført til en række arrestationer", men at man efter Retssikkerhedsfondens opfattelse hellere skulle have koncentreret sig om, hvorvidt det førte til domfældelse. I den anledning pegede man på, at midlerne som anført i rammeafgørelsen ud fra en proportionalitetsvurdering syntes meget vidtgående.

Justitsministeren svarede både Karina Lorentzen og Per Clausen, der begge havde givet udtryk for en eller anden form for skepsis over for hele den måde, PNR kørte på, at vi havde en aftale med amerikanerne, som vi selv havde været forholdsvis kritiske overfor og ikke været helt glade for. Vi havde efterfølgende lavet en med canadierne, og at vi nu havde fået en, som vi syntes var meget, meget bedre, med australierne.

Justitsministeren erkendte, at det at udveksle PNR-oplysninger med hinanden var helt og aldeles nødvendigt for politiet. Det kunne ærgre hende, at vi havde været så lang tid om internt i EU at nå til den samme klare konklusion, at det var helt og aldeles naturligt og faktisk også rimeligt indlysende, at det kunne være fornuftigt at vide, hvad det var for mennesker, der rejste ind og ud af ens land, at have styr på det, og også at kunne fortælle andre, at nu var der en, der var her i transit og rejste videre.

Justitsministeren tilføjede, at hun altså ikke havde den der urolige fornemmelse i maven, som hun fornemmede, at nogle af Europaudvalgets medlemmer havde, omkring det mere principielle i at udveksle de oplysninger. Der var ingen tvivl om, at det var et rigtig godt og effektivt redskab for politiet.

Vedrørende det overordnede troede justitsministeren, at man skulle tænke lidt over, hvad det egentlig var for oplysninger, man udvekslede med hinanden, og

om der egentlig ikke var et ret åbenlyst fornuftigt formål med at have adgang til de oplysninger.

Til Per Clausen og Karina Lorentzen sagde justitsministeren, at hele diskussionen om EU's PNR-system, som hun havde nævnt, simpelt hen var taget af dagsorden, og at hun ikke rigtigt ville kommentere på det, når der ikke var lagt op til nogen drøftelse af det på rådsmødet. Men justitsministeren tilbød på et senere tidspunkt eller som svar på et skriftligt spørgsmål ville svare på spørgsmål om det.

Til Per Clausen, der havde spurgt til en definition af organiseret kriminalitet, sagde justitsministeren, at det i PNR-aftalen i forslaget var defineret med en henvisning til en anden rammeafgørelse om netop organiseret kriminalitet. Det var vist en af de ting, der fortsat skulle drøftes, men det var altså det, man havde gjort i første omgang.

Justitsministeren sagde, at hun havde noteret sig, at Datatilsynet havde et synspunkt, som gik på, at de ikke syntes, at det var så nødvendigt, men at hun, som hun havde argumenteret for, syntes, at der faktisk var bunkevis af grunde til, at det kunne være et godt efterretningsredskab. Det, man så bare skulle sikre sig, var, at der var den balance, således at der også blev taget hensyn til databeskyttelsen, tilføjede justitsministeren.

10. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om strafferetlig beskyttelse af miljøet

– *Information om førstebehandlingsaftale*

KOM (2007) 0051

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 120)

KOM (2007) 0051 – bilag 2 (grundnotat af 21/3-07)

Rådsmøde 2853 – svar på spørgsmål 1 (om rammeafgørelsen)

KOM (2007) 0051 – svar på spørgsmål 2 (om fælles regler for miljøstraffe)

KOM (2007) 0051 – svar på spørgsmål 1 (om regeringens tolkning af dommen vedr. miljøstraffe)

EU-note (072) – E 4 (EU-note af 28/11-07 om skibsforureningsdommen)

EU-note (06) – E 71 (note af 19/7-07 om vedtagelse af strafferetlige bestemmelser)

EU-note (06) – E 40 (note af 15/12-07 om fælles strafferegler i miljøsager)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 289, side 786 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 9/5-08)

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 502 (behandlet i EUU 22/2-08)

EUU alm. del (06) – bilag 382, side 1446 (referat af samråd den 8/6-07 om regeringens holdning til forslaget)

Justitsministeren: Siden jeg for 3 uger siden forelagde sagen her i udvalget med henblik på forhandlingsoplæg, har medlemslandene på et møde i Coreper den 21. maj tilsluttet sig et udkast til førstebehandlingsaftale med Parlamentet, som indholdsmæssigt svarer til det, vi forventede.

Formandskabet vil derfor nu på rådsmødet lægge op til politisk enighed om direktivet, og det vil vi fra dansk side i overensstemmelse med forhandlingsoplægget tilslutte os.

Morten Messerschmidt sagde, at man nu efter to domme lagde op til at kriminaliserer udvalgte områder, og spurgte, om justitsministeren kunne sige, om det var i overensstemmelse med den hidtidige praksis før de to domme, eller om der var nogen ændring i forhold til situationen før miljødommene.

Justitsministeren svarede, at direktivet var helt i overensstemmelse med de to domme, og at Kommissionen havde måttet trække det oprindelige forslag tilbage. Fra dansk side var vi tilfredse med det, som det lå nu.

Morten Messerschmidt sagde, at han ikke havde fået noget klart svar, og at det, han gerne ville have be- eller afkræftet, var, om der fandtes et tidligere direk-

tivforslag, hvor man på den måde, som man gjorde det her, havde sagt, at disse områder skulle kriminaliseres. Havde man ikke tidligere bare sagt, at medlemsstaterne skulle træffe passende foranstaltninger til at sikre formålet, mens man nu sagde, at disse områder skulle kriminaliseres. Man talte om en strafferetlig kontekst og ikke en civilretlig kontekst, man valgte altså at sige, at sådan her skulle det se ud, og så var det op til medlemslandene, hvor meget man skulle straffe synderen. Men selvfølgelig skulle det kunne nå formålet. Var det ikke noget nyt?

Justitsministeren sagde til Morten Messerschmidt, at der i det gamle miljødirektiv også stod, at der var visse typer af forbrydelser, der skulle kriminaliseres, så det var ikke noget nyt princip.

Det, diskussionen havde gået på, var om man skulle begynde at skrive strafferammer ind, så det var ikke noget nyt princip, gentog justitsministeren.

11. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2005/35/EF om forurening fra skibe og om indførelsen af sanktioner for overtrædelser

– *Orientering om status for forhandlingerne*

KOM (2008) 0134

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 130)

KOM (2008) 0134 – bilag 2 (grundnotat af 15/4-08)

Justitsministeren: Forslaget er fremsat som opfølgning på EF-domstolens dom fra efteråret 2007, der som bekendt annullerede rammeafgørelsen om skibsforurening.

Med forslaget lægges der op til at flytte visse dele af den annullerede rammeafgørelse over i direktivet om skibsforurening. Det drejer sig navnlig om bestemmelser vedrørende medvirken og juridiske personers ansvar, og jeg kan nævne, at det er vores opfattelse, at Kommissionens forslag ikke giver problemer i forhold til den grænsedragning, som Domstolen har foretaget mellem søjle 1 og søjle 3, og som vi har drøftet mange gange her i Europaudvalget.

Indtil videre har forslaget været drøftet på et par arbejdsgruppemøder, og formandskabet vil på rådsmødet blot give en orientering om status for forhandlingerne.

12. SIS II og kommunikationsnetværket: Status, detaljeret tidsplan for SIS II og udkast til retsakter om overgangen fra SIS 1+ til SIS II

a) Status for SIS II

– *Orientering*

KOM (2005) 0230, KOM (2005) 0236 og KOM (2005) 0237

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 137)

KOM (2005) 0230 – bilag 1 (grundnotat af 13/9-05)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 722 (senest behandlet i EUU 11/4-08 – punktet ikke nævnt)

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 504 (behandlet i EUU 22/2-08)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

b) Status for kommunikationsnetværket

– *Orientering*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 137)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

c) Kommissionens tidsplan for projektet

– *Godkendelse*

KOM (2005) 0230, KOM (2005) 0236 og KOM (2005) 0237

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 137)

KOM (2005) 0230 – bilag 1 (grundnotat af 13/9-05)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

d) Udkast til retsakter om overgangen fra SIS 1+ til SIS II*

– *Orientering*

KOM (2008) 0196 og KOM (2008) 0197

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 137)

KOM (2008) 0196 – bilag 1 (subsidiaritetsnotat af 14/5-08)

KOM (2008) 0197 – bilag 1 (subsidiaritetsnotat af 14/5-08)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

13. Bilag til rådsafgørelse om gennemførelse af Prüm-afgørelsen

– *Generel indstilling*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 145)

EUU alm. del (072) – svar på spørgsmål 26 (om samarbejdet "Server in the Sky")

Alm. del (06) – bilag 159 (notat af 12/1-07 om Prüm-traktaten)

Alm. del (06) – bilag 203 (høringsnotat af 7/2-07 vedr. Prüm-traktaten)

Alm. del (06) – bilag 199 (henvendelse af 7/2-07 fra Retssikkerhedsfonden)

EU-note (06) – E 37 (notat om Prüm-traktaten af 7/2-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 725 (senest behandlet i EUU 11/4-08 – punktet ikke nævnt)

Alm. del (06) – bilag 217, side 808 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 9/2-07)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

14. Rådsdirektiv om indkredsning og klassificering af europæisk kritisk infrastruktur og vurdering af behovet for at beskytte den "EPCIP-direktivet"

– *Politisk enighed*

KOM (2006) 0787

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 149)

KOM (2006) 0787 – bilag 2 (grundnotat af 6/3-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 95 (senest behandlet i EUU 30/11-07)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

15. Samarbejdsaftale mellem Eurojust og Schweiz

– *Godkendelse*

Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 167)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

16. Samarbejdsaftale mellem Eurojust og OLAF

- *Godkendelse*
Rådsmøde 2873 – bilag 1 (samlenotat side 170)

Justitsministeren omtalte ikke dette punkt.

17. Rådskonklusioner om styring af kontrollen med EU's ydre grænser

- *Vedtagelse*
Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 3)

Integrationsministeren: Formandskabet har forelagt et udkast til rådskonklusioner om det fremtidige samarbejde i EU om styring og overvågning af EU's ydre grænser.

Rådskonklusionerne er udarbejdet på baggrund af de tre meddelelser, som Kommissionen fremlagde den 13. februar i år og de drøftelser, der efterfølgende har været om meddelelserne.

De tre meddelelser vedrører henholdsvis etablering af et fælles ind- og udrejse-system til registrering af rejsende tredjelandsborgere, et forslag til dannelse af et europæisk grænseovervågningssystem og endelig et forslag om den videre udvikling af det Europæiske Grænsekontrolagentur, Frontex.

Formålet med rådskonklusionerne er at styrke kontrollen med EU's ydre grænser og på den måde sikre en effektiv bekæmpelse af ulovlig indvandring. Samtidig er det intentionen at forenkle forholdene for personer, der retmæssigt kan indrejse i EU.

Det er regeringens holdning, at sikkerheden ved EU's ydre grænser er meget væsentlig, og regeringen hilser derfor alle forslag velkomne, der kan føre til en mere effektiv og grundig kontrol ved grænserne, som et led i kampen mod ulovlig indvandring og grænseoverskridende kriminalitet.

Regeringen er derfor meget positiv overfor de tre meddelelser.

Regeringen er endvidere positiv overfor, at der ved eventuel udvikling af nye IT-systemer, som f.eks. et elektronisk ind- og udrejse-system, lægges vægt på brug og videreudvikling af eksisterende IT-systemer for at sikre en effektiv udnyttelse.

Regeringen ser frem til de kommende drøftelser på dette område og kan tilslutte sig Rådets konklusioner.

18. Forslag til Europaparlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 562/2006 med hensyn til anvendelse af visuminformationssystemet (VIS) inden for rammerne af Schengen-grænsekodexet *

– *Politisk enighed*

KOM (2008) 0101

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 6)

Integrationsministeren: Forslaget om ændringen af forordningen om det fælles Schengen-grænsekodex fremsættes som konsekvens af indførelsen af Visuminformationssystemet, kaldet VIS.

Formålet med forslaget er at fastsætte nærmere regler for, hvordan VIS skal anvendes i forbindelse med selve grænsekontrollen.

Efter forslaget skal der ske et systematisk opslag i VIS ved enhver grænsepassage.

Regeringen finder det væsentligt, at VIS bruges til at sikre en fælles, fast og effektiv grænsekontrol, og regeringen kan derfor støtte forslaget.

Det har været drøftet, om der i forslaget skal indsættes dispensationsmulighed, så systematisk søgning i VIS kan undlades, men der henvises til, at der er forskellige dispensationsmuligheder for at fravige den hovedregel allerede.

Forslaget er omfattet af forbeholdet på området for retlige og indre anliggender, men forslaget anses som en videreudvikling af Schengenreglerne.

Regeringen agter derfor at tilslutte sig retsaktens på mellemstatsligt grundlag inden seks måneder efter vedtagelsen.

19. Forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse og indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Det schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein på den anden side om vilkårene for disse staters deltagelse i Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser og forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Det schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om vilkårene for disse to staters deltagelse i det europæiske agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstatenes ydre grænser *

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 11)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 736 (senest behandlet i EUU 11/4-08 – punktet ikke nævnt)

(03) side 316 FO (Forhandlingsoplæg forelagt i EUU 21/11-03)

Integrationsministeren omtalte ikke dette punkt.

20. Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa for så vidt angår visumnummerering

– *Politisk enighed*

KOM (2008) 0188

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 15)

Integrationsministeren omtalte ikke dette punkt.

21. Status på forhandlingerne med USA om EU-landenes deltagelse i Visa Waiver programmet

– *Orientering*

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 18)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 726 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 11/4-08)

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 522 (behandlet i EUU 22/2-08)

Integrationsministeren omtalte ikke dette punkt.

22. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af de fælles konsulære instrukser til de diplomatiske og konsulære repræsentationer med hensyn til indførelse af biometriske kendetegn, herunder bestemmelser om organisering af modtagelsen og behandlingen af visumansøgninger *

– *Politisk enighed*

KOM (2006) 0269

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 20)

Rådsmøde 2732 – bilag 8 (fortroligt) (skriftlig forelæggelse af rådsmøde RIA 1-2/6-06 ifm. EUU-møde 24/5-06)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 112 (senest behandlet i EUU 30/11-07 – punktet udgik)

EUU alm. del (071) – bilag 51, side 159 (behandlet i EUU 2/11-07)

Integrationsministeren: Dette forslag skal også ses i sammenhæng med gennemførelsen af visuminformationssystemet (VIS).

Forslaget er emnemæssigt opdelt i to dele.

Den ene del af forslaget vedrører optagelsen af biometriske kendetegn. Det vil sige, hvem der skal afgive fingeraftryk, hvem der er undtaget, og i hvor lang en periode man kan genbruge fingeraftryk indlagt i VIS til efterfølgende visumansøgninger fra den samme person.

Den anden del af forslaget regulerer, hvordan man kan organisere modtagelsen og behandlingen af visumansøgninger på ambassader og konsulater.

I forslaget fastlægges det, at der skal optages fingeraftryk af alle ti fingre, når man søger visum. For ikke at genere hyppigt rejsende for meget fastlægger forslaget samtidig en periode for genbrug af fingeraftryk, der allerede er gemt i VIS fra en tidligere visumansøgning.

Det foreslås, at det skal kunne genanvendelsesperiode i op til 59 måneder for personer over 12 år. Det svarer til Europa-Parlamentets ønsker, og det støtter regeringen.

Der har været en diskussion om aldersgrænsen, da det var sådan, at hvis børn var alt for små, ville de ændre fingeraftryk senere, så det ikke var nogle, man kunne bruge ud i al fremtid. Grænsen søges sat til 6 år. Europa-Parlamentet ønsker dog en aldersgrænse på 12 år, da søgninger på børns fingeraftryk i store databaser ikke giver sikre resultater, fordi børns fingeraftryk altså ændrer sig forholdsvis hurtigt.

Der arbejdes derfor på et kompromis mellem Rådet og Europa-Parlamentet, om at fingeraftryk af børn mellem 6 og 12 år kun anvendes ved kontrol ved grænserne, men ikke til de øvrige kontrolformål, som er nævnt i VIS-forordningen. Dertil kommer, at børns fingeraftryk kun genbruges i 2 år.

Regeringen støtter optagelse af fingeraftryk af børn fra 6 år blandt andet af hensyn til børnenes sikkerhed mod misbrug af deres identitet. Jeg har fået at vide, at det er nødvendigt, når nogle har børn med til en anden, at man kender identiteten.

For så vidt angår organiseringen af modtagelsen af visumansøgninger giver forslaget medlemslandene en række muligheder for at tilrettelægge modtagelsen af visumansøgningerne på den mest hensigtsmæssige måde. Det er f.eks. ved repræsentation, fælles visum-ansøgningscentre eller samhusning, altså flere lande sammen, og det støtter regeringen selvfølgelig.

Endvidere kan medlemsstaterne vælge at anvende en ekstern serviceyder til tidsbestilling og modtagelse af visumansøgninger. Det foregår allerede i dag i vid udstrækning hos en række medlemsstater, herunder i Danmark, der har valgt at anvende en ekstern serviceyder i New Delhi på grund af et meget stort antal visumansøgninger.

Forslaget fastsætter en række regler i forhold til anvendelsen af disse eksterne serviceydere. Der er grænser for, hvor meget man kan uddelegerer af serviceopgaver, man kan altså godt sørge for, at private også modtager visumansøgninger og optager biometri. Det vil give en hurtigere sagsbehandling, for så slipper man for at stå i kø foran ambassaden, og så kan ambassaden jo koncentrere sig om den egentlige sagsbehandling, træffe afgørelsen osv.

Endelig lægges der op til, at medlemsstaterne for fremtiden vil kunne anvende honorære konsulter til at modtage visumansøgninger og optage biometri på samme måde som eksterne serviceydere.

Regeringen støtter dette forslag.

23. Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/109/EC for at udvide dets anvendelsesområde til at omfatte personer under international beskyttelse *

– *Politisk enighed*

KOM (2007) 0298

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 26)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 733 (senest behandlet i EUU 11/4-08)

Integrationsministeren omtalte ikke dette punkt.

Morten Messerschmidt sagde, at det i samlenotatet fremgik, at efter direktivet skulle tredjelandsstatsborger have samme rettigheder som medlemsstatens egne statsborgere med hensyn til blandt andet adgang til arbejdsmarkedet, undervisning og erhvervsuddannelse samt adgangen til social sikring og social bistand, men at Danmark jo ikke var omfattet af det, fordi vi heldigvis havde vores retsforbehold. Det var imidlertid velkendt, at regeringen og diverse ministre – der altså ikke ville ikke uddybe hvor, hvornår og hvorledes – gik ind for, at det forbehold

skulle væk, sagde Morten Messerschmidt og tilføjede, at man så også måtte kunne gå ud fra, at det i et eller andet omfang betød, at regeringen syntes, at det ville være super godt at få den bestemmelse til at gælde for Danmark.

Morten Messerschmidt sagde, at han derfor gerne ville høre, hvilke konsekvenser, integrationsministeren forestillede sig, at det ville have i forhold til starthjælp – i forhold til forskellige incitamentsskabende strukturer i beskæftigelsespolitikken – at man var forpligtet til at behandle tredjelandsborgere som vore egne statsborgere bl.a. for så vidt angik adgang til social sikring, social bistand og arbejdsmarkedet bredt.

Integrationsministeren svarede, at det jo var sådan, at det nævnte direktiv, fastboendedirektivet, var omfattet af Danmarks forbehold, og at vi jo så dér havde fået en lockout ordning, og det betød, at direktivet ikke blev direkte anvendeligt i Danmark. Integrationsministeren tilføjede, at hun ikke nu ville lægge sig fast på noget, men at regeringen jo var meget tilfreds med starthjælpen, så regeringen lagde ikke op til at opgive de principper, som den mente virkede.

Morten Messerschmidt sagde, at det vel ikke var ukendt, at regeringen ville af med forbeholdene. Det stod ligefrem i regeringsoplægget. Derfor mente han, at det også kun var rimeligt, når man fik et, syntes han, så vidtgående forslag som dette, at stille spørgsmål til det. Det normale var, at man skulle behandle EU-borgere ligesom sine egne statsborgere. Dette direktiv lagde op til, at man skulle behandle tredjelandsstatsborgere som sine egne borgere, altså fra hele verden, så de, hvis de havde lovligt ophold i Danmark, fik de samme rettigheder som danske statsborgere. Det var ekstremt vidtgående, sagde Morten Messerschmidt, og derfor syntes han, at det var rimeligt at spørge helt konkret, om man ville kunne fastholde eksempelvis starthjælpen, hvis dette her blev implementeret i dansk ret, og om ville det være i overensstemmelse med disse principper.

Integrationsministeren svarede, at hun ikke var sikker på, at det ville være i overensstemmelse med de principper, men at spørgsmålet var, om vi ville tilslutte os det. Dertil sagde integrationsministeren, at hendes udgangspunkt i hvert fald var, at der i udlændingepolitikken var nogle grundprincipper, som vi måtte holde fast i, og det var også præcis derfor, vi havde fået, syntes hun, nogle meget fine forhandlingsresultater, så vi sådan set kunne melde til og fra.

Morten Messerschmidt bad om at få et skriftligt svar på, hvordan det ville påvirke dansk udlændingepolitik, såfremt man accepterede dette her direktiv og valgte at få det ind i dansk ret.

NOT **Integrationsministeren** bekræftede, at der ville blive sendt over.

Formanden sagde, at det var relevant for Europaudvalget at få det at vide, selv om det godt kunne være, at nogle ikke ville bryde sig om svaret.

24. Rådskonklusioner om udviklingen af database med oplysninger om ægte og falske dokumenter (FADO)

- *Vedtagelse*

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 30)

Integrationsministeren omtalte ikke dette punkt.

25. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivforslaget) *

- *Orientering*

KOM (2005) 0391

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 32)

Rådsmøde 2873 – bilag 5 (tillæg til samlenotat)

KOM (2005) 0391 – bilag 1 (grundnotat af 21/3-06)

KOM (2005) 0391 – bilag 2 (høringssvar vedr. tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere)

KOM (2005) 0391 – svar på spørgsmål 1 (om nødvendighed af ændring af dansk lovgivning)

KOM (2005) 0391 – svar på spørgsmål 2 (om konsekvensen af eventuel ændring af det retlige forbehold)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 237, side 734 (seneste behandling i EUU 11/4-08)

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 517 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 100 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 30/11-07)

Integrationsministeren: Udsendelsesdirektivet har vi talt om mange gange.

26. Rådskonklusioner om styrkelse af EU's samlede migrationsstrategi

- *Vedtagelse*

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 41)

Integrationsministeren: Migrationsstrategien er velbeskrevet.

27. Rådskonklusioner om genbosætning af flygtninge fra Irak

– *Drøftelse*

Rådsmøde 2873 – bilag 2 (samlenotat side 44)

Rådsmøde 2873 – bilag 5 (tillæg til samlenotat)

Integrationsministeren: Formandskabet har valgt ikke at fremsætte forslag til rådskonklusioner om genbosætning af irakiske flygtninge på dette rådsmøde.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at Danmark er et af de få lande, der har et genbosætningsprogram.

Formanden sagde, at Europaudvalget havde fået en gennemgang af de mest vigtige punkter tilføjede formanden og takkede integrationsministeren, fordi det havde kunnet gøre det på den måde.

FO 28. Rådets afgørelse om undertegnelse af en aftale mellem Den Europæiske Union og Australien om behandling og overførsel af passageroplysninger (PNR-oplysninger) til de australske toldmyndigheder

– *Generel indstilling*

Rådsmøde 2873 – bilag 4 (tillæg til samlenotat)

Justitsministeren: Det sidste punkt jeg selv vil komme ind på er dagsordenspunkt 28, som forelægges med henblik på forhandlingsoplæg.

Dette punkt drejer sig om en aftale mellem EU og Australien om overførsel af oplysninger om flypassagerer – de såkaldte PNR-oplysninger.

Europaudvalget er tidligere orienteret om sagen forud for Rådets godkendelse af det forhandlingsmandat, som har dannet grundlag for formandskabets og Kommissionens forhandlinger med de australske myndigheder.

Det, som formandskabet lægger op til skal drøftes på det kommende rådsmøde, er EU's undertegnelse af selve aftalen.

Jeg vil ikke foretage en detaljeret gennemgang af det foreliggende aftaleudkast, som er nærmere beskrevet i det oversendte samlenotat. I stedet vil jeg indskrænke mig til mere overordnet at sige følgende:

Fra regeringens side stiller vi os positive over for, at EU indgår en aftale med Australien om overførsel af PNR-oplysninger.

Det forhandlingsresultat, som er opnået, er efter regeringens opfattelse et godt resultat, som skaber et sikkert retligt grundlag for overførsel af PNR-oplysninger til de australske toldmyndigheder, og som samtidig sikrer, at overførslen af de pågældende oplysninger vil ske under betryggende former.

Jeg vil her navnlig fremhæve, at de australske myndigheder har indvilget i at lave deres nuværende system om og overgå til et såkaldt "push-system", som vil indebære, at de australske myndigheder – efter en overgangsperiode på 2 år – ikke selv vil have adgang til at trække oplysninger fra flyselskabernes databaser. Efter udløbet af den nævnte overgangsordning, som vi fra dansk side finder rimelig, vil det således være flyselskaberne selv, der inden for rammerne af aftalen vil skulle udlevere de omhandlede PNR-oplysninger til de australske toldmyndigheder.

I tilknytning hertil vil jeg nævne, at aftaleudkastet indebærer, at de australske toldmyndigheder skal filtrere følsomme oplysninger fra, som eventuelt måtte indgå i de PNR-oplysninger, der overføres. De australske toldmyndigheder vil således efter aftalen ikke kunne behandle følsomme oplysninger, og sådanne oplysninger skal således slettes uden yderligere behandling.

Herudover vil jeg nævne, at aftaleudkastet indeholder strenge betingelser for de australske toldmyndigheders adgang til at videregive modtagne PNR-oplysninger til andre australske myndigheder eller til myndigheder i tredjelande. Når det gælder sidstnævnte situation, er det bl.a. en betingelse, at videregivelsen sker til en myndighed i et tredjeland, hvis funktioner er direkte relateret til forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme og andre alvorlige forbrydelser mv., og at de australske myndigheder i det konkrete tilfælde har vurderet, at videregivelse af de omhandlede PNR-oplysninger er nødvendig af hensyn til at forebygge og bekæmpe terrorisme mv.

Endelig vil jeg nævne, at aftaleudkastet indeholder en række bestemmelser af databeskyttelsesmæssig karakter, som tilgodeser hensynet til at beskytte registrerede personer i forbindelse med behandlingen af PNR-oplysninger. Jeg henviser herom til det oversendte samlenotat.

FO For kort at opsummere, så kan vi fra regeringens side tilslutte os, at EU undertegner – og senere indgår – en aftale med Australien på området.

Karina Lorentzen spurgte, hvordan man ville sikre en effektiv kontrol med oplysningerne, når de først var havnet i Australien og kunne videregives til andre lande.

Karina Lorentzen spurgte også, om justitsministeren var interesseret i at arbejde for, at det forslag, der formentlig ville gå igennem, fik en revisionsklausul efter de 7 år, så man kunne tage stilling til, om det virkelig var nødvendigt at indsamle alle de oplysninger.

SF fandt, tilføjede Karina Lorentzen, at registreringstiden var utroligt lang i forhold til den, man havde i de danske regler, hvor vi kun registrerer oplysninger om flypassagerer i 1 år, her drejede det sig om 2 ½ år.

Lone Dybkjær sagde, at et af de problemer, man havde diskuteret i forbindelse med den amerikanske aftale, selvfølgelig var detaljeringsgraden og overvågningen, men at det, hun havde hæftet sig ved her, var videregivelsen af oplysningerne, og hvordan man i himlens navn fik nogen som helst fornemmelse af, hvilke oplysninger, der var videregivet til tredjepart.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at det fremgik af notatet, at i den udstrækning, der indgik følsomme oplysninger, herunder racemæssige, etnisk oprindelse, politik religiøse osv. ville de blive filtreret fra. Anne Grete Holmsgaards spørgsmål var, hvordan de oplysninger overhovedet kom ind i det system, og hvad var kilden til dem?

Formanden sagde, at han ikke var ekspert på området, men at hans indtryk var, at den aftale, der var indgået med Australien, og som der søgtes om forhandlingsmandat til her, var ret meget bedre end den, man havde indgået med USA.

Justitsministeren sagde, at det var meget skarpt set af formanden, at denne her aftale var langt den bedste aftale, man overhovedet havde set, den gik i den grad i den retning, vi havde ønsket os, og regeringen var meget tilfreds med forhandlingsresultatet.

Justitsministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at de fleste PNR-oplysninger var ikke-følsomme oplysninger. Det var ens navn, hvor megen bagage man havde med, hvilket sædenummer man sad på, hvilket fly man kom med osv. Altså helt og aldeles ukontroversielle oplysninger.

Men noget af det, der havde optaget sindene ikke mindst i den europæiske debat, havde været, hvis man f.eks. havde et fysisk handicap og havde rullestol med, så ville man kunne se, at der var en rullestol, og der havde været diskussion om, om der skulle være adgang til at se, at der var en rullestol, fordi der var nogle, der skjulte narko i rullestole, men man havde altså valgt, at den slags følsomme oplysninger skulle frasorteres.

Et andet spørgsmål havde drejet sig om særlige madvaner. Ville de også give en indikation af, at man havde bestemte religiøse overbevisninger? Det var den slags følsomme oplysninger, som man mente skulle frasorteres.

Den slags oplysninger var der ingen grund til, at myndighederne fik oplysning om, det måtte være nok at få oplyst navn m.v.

Karina Lorentzen havde ret i, sagde justitsministeren, at det, man havde lavet med Australien, gik videre end det, det danske politi kunne i dag. I dag var det alene PET, der havde adgang til oplysninger, især når de vedrørte terrorisme. Australierne kunne også bruge det til organiseret kriminalitet, det kunne være menneskehandel, narkokriminalitet og alt muligt andet, så vidt var man slet ikke gået i Danmark endnu.

På Karina Lorentzens spørgsmål om, hvordan man så kontrollerede, at disse regler i aftalen med Australien blev overholdt, sagde justitsministeren, at der var nogle meget stramme regler for videregivelse af oplysninger til andre australske myndigheder eller til tredjelande, og at det var Australien, der selv havde et databeskyttelsessystem, ligesom vi havde i Danmark, med kontrolmekanismer, der skulle kontrollere det.

Vedrørende registreringstiden sagde justitsministeren, at den svarede fuldt ud til den, der var i de tidligere aftaler, der var lavet med tredjelande, således at man dér bare fulgte den modus, man kendte fra andre tilsvarende aftaler.

Per Clausen erklærede sig enig med justitsministeren i, at den aftale, der var lavet med australierne, var en relativt god aftale. Han syntes bare, det var underligt – han havde forstået, at justitsministeren havde sagt, at punkt 9 var taget af dagsordnen – men kunne justitsministeren ikke bare over for ham bekræfte, at Australiens aftalen indeholdt alt det, der var saglig begrundelse for, og at alt det ekstra, som man kunne få i EU, var usagligt, og at der derfor ikke var nogen grund til at have det. F.eks. var der i Australiens aftalen tale om en 5 års registrering, og i EU lagde man op til at gå op på en 13 års registrering. Det var meningsløst efter Per Clausens opfattelse, og derfor syntes han, at Datatilsynet havde ret i, at det da selvfølgelig kunne være nyttigt at vide alt om alle mennesker hele tiden. Men problemet var, om der var nogen proportionalitet i det. Derfor synes Per Clausen, justitsministeren skulle holde fast i Australiens aftalen, som var en god aftale, og bruge den som udgangspunkt, når man lavede en aftale for EU.

Karina Lorentzen mente, at det måtte være svært at kontrollere, hvad der skete videre med oplysningerne, da der ikke var en forpligtelse for de australske myndigheder til at melde tilbage om en videregivelse til tredjelande. Hvis man skulle stole på en australsk databeskyttelsesmyndighed, blev det meget svært for den enkelte at vide, om der var oplysninger, der var videregivet om netop den og den person, og hvor de havnede henne og til hvilken brug. Og dét, syntes hun, var lidt anfægteligt retssikkerhedsmæssigt.

Justitsministeren sagde til Per Clausen, at den aftale, der var lavet med Australien, var en aftale, der tilgodeså de australske interesser, og derfor var det med udgangspunkt i det Australien havde bedt om og havde behov for.

Når der skulle diskuteres internt i EU, hvordan man skal udveksle passageroplysninger mellem landene indenfor EU, skulle det være ud fra et hensyn til, hvad det var for interesser, vi havde i fællesskabet, sagde justitsministeren. Derfor syntes hun ikke, at man skulle foretage en sammenligning og sige, at der var sammenfald mellem de interesser, man havde i et land, vi traf aftale med, som lå forholdsvis langt væk, men som vi havde et godt samarbejde med, og lande vi samarbejdede meget tæt med i kriminalitetsforebyggelse. Så justitsministeren syntes ikke, at der var noget mærkeligt i, at man kunne have forskellige tilgange til det.

Justitsministeren sagde til Karina Lorentzen, at det var rigtigt, at de australske myndigheder, når de videregav oplysninger til tredjelande, ikke var forpligtede til at fortælle det til Danmark, men der var meget strenge betingelser, som skulle være opfyldt, og at der var en kontrolmekanisme.

Det ville også virke lidt mærkeligt, syntes justitsministeren, hvis vi sagde, at vi ikke havde noget problem med at give dem oplysninger, de bare kunne bruge, men hvis de gav dem til andre, så skulle vi til enhver tid have det at vide i Danmark. Når vi gav de oplysninger til andre lande, var det, fordi vi troede, de ville bruge dem fornuftigt og overholde reglerne, og så måtte vi også have tillid til, at de kontrolmyndigheder, der var i det pågældende land – i dette tilfælde Australien – virkede efter hensigten. Derudover var der faktisk også nogle muligheder for

at få indsigt i, hvilke oplysninger, der var omkring en, og de regler skulle også overholdes, tilføjede justitsministeren.

Man kunne selvfølgelig altid sætte spørgsmålstejn ved, om man syntes, at ordningen var god eller ej, sagde justitsministeren, men hun syntes, det var en meget god ordning, der var lavet, og at den var ubureaukratisk.

Udgangspunktet for sådanne aftaler var, at vi troede på, at man i at de lande, vi lavede aftaler med, tog databeskyttelseshensynet alvorligt og rent faktisk efterlevede de krav, der var til kontrolmyndighederne.

Lone Dybkjær sagde, at hun ikke tog helt så let på dette med videregivelse af oplysningerne, som justitsministeren gjorde. Lone Dybkjær syntes, at det var betænkeligt, men at det var noget, vi mere eller mindre var tvunget til.

Lone Dybkjær tilføjede, at hun selvfølgelig ikke havde noget imod, at der var et politisamarbejde og alt muligt andet, men at vi dog altid i dansk sammenhæng havde haft ret megen opmærksomhed på, hvor megen overvågning, vi ville acceptere. Og nu gav vi altså ting fra os, hvor vi godt kunne have tillid til landet - og denne aftale var jo bedre end de andre aftaler - men det var ikke ensbetydende med, at det var super fedt for ganske almindelige mennesker at være registreret alle mulige steder. Derfor syntes hun måske, at man ikke skulle være så jublende over aftalen. Selvfølgelig kunne det være til hjælp for politiet, men det havde altså bare en pris.

Per Clausen sagde, at det jo godt kunne være, at der var en vis forskel på Enhedslistens og justitsministerens holdning til, hvordan en aftale skulle se ud. Men man lavede her en aftale med Australien, som indeholdt det, som justitsministeren havde sagt, at Australien mente, det var nødvendigt at vide. Så var det jo lidt underligt, sagde Per Clausen, at høre, at det var vi glade for, men at EU ville vide meget mere og ville registrere oplysningerne i meget længere tid. Per Clausen måtte indrømme, at han ikke helt forstod argumentet om, at en aftale med Australien, som vi var glade for, ikke også skulle danne basis for en aftale med EU, som vi kunne være glade for.

Karina Lorentzen sagde, at hun stadig var meget skeptisk over for, at man foretog denne udveksling af PNR-oplysninger, og at hun ikke kunne lade være med at beskæftige sig med, at høringssvaret vedrørende punkt 9 pegede på, at der måske ikke var behov for at foretage de udvekslinger.

Karina Lorentzen syntes derfor, at det ville være nyttigt, hvis regeringen ville oversende et notat på det pilotprojekt, der havde været i England omkring PNR-oplysninger, og som bl.a. viste, hvad det var for arrestationer, man havde kunnet foretage, om de havde ført til domfældelse, om det lå indenfor den ramme af kriminalitet, som man forsøgte at imødegå ved udveksling af de PNR-oplysninger.

Justitsministeren havde bemærket, at både Per Clausen, Karina Lorentzen og Lone Dybkjær havde givet udtryk for en vis form for skepsis over for dette forslag, men at regeringens klare opfattelse var, at dette her var noget, der havde en reel rigtig positiv virkning, at det virkelig var noget, man kunne bruge til noget.

Justitsministeren havde svært ved at se, at det, at man købte en flybillet, steg på en flyver, fløj et eller andet sted hen, og at der var nogle myndigheder, der vidste, at nu var man kommet, og at man havde tænkt sig at flyve videre derfra, eller hvad der nu måtte ske, skulle være en voldsomt stor indskrænkning i sin frihed, eller noget, man skulle ligge søvnløs over.

Justitsministeren syntes ikke, at det var tiden til at tage en stor principiel drøftelse om, hvor mange registreringer der skal være i et samfund. Men lige præcis på dette her punkt og for så vidt angik den type oplysninger, der her var tale om - at man havde to stykker bagage med, at man havde købt sin billet ved Vagon Lits, og at man sad på sæde nr. 3b - syntes justitsministeren ikke, at der var nogen grund til at rejse en sag. Det var efter justitsministerens opfattelse ikke-følsomme oplysninger.

Lone Dybkjær sagde, at det drejede sig om videregivelsen af dem.

Justitsministeren svarede, ja, men i dag havde flyselskaberne de oplysninger, og at der så var nogle myndigheder, der også havde forstand på at håndtere dem, der fik dem, det syntes justitsministeren altså ikke var det store problem.

NOT Justitsministeren sagde til Karina Lorentzen, at hun ville prøve at se, om man kunne fremskaffe det britiske pilotprojekt, men at det sikkert godt kunne tage nogen tid. Justitsministeren havde talt med de britiske ministre om det flere gange, og de var simpelt hen så begejstrede for det, sagde hun, og derfor skulle vi også se meget på, hvordan den britiske regering havde håndteret det, for de syntes, at det virkede rigtigt godt.

Til Per Clausen sagde justitsministeren, at der var nok en aftale med Australien, som de alle var enige om var god, men at det ikke nødvendigvis betød, at den man skulle lave inden for EU, hvor man havde et langt mere forpligtende samarbejde, skulle være magen til. Hun kunne sagtens forestille sig områder, hvor vi ville være villige til at gå længere, og hvor det også ville have en merværdi. Men den sag var altså taget af dagsordenen, og så måtte de jo se, hvornår de fik en ny principiel diskussion omkring den.

Det, der var vigtigt at konstatere, var, at Australien havde givet indrømmelser til EU, man havde bl.a. accepteret, at man gik over til et push-system, og derfor syntes regeringen altså også, at det sagligt set var en god aftale, og, som formanden havde sagt, den bedste, vi havde fået indtil videre.

Justitsministeren gentog over for Karina Lorentzen, at der nok af hensyn til den interesse, der var i Europaudvalget for PNR-oplysninger, skulle blive taget kontakt til englænderne, så man kunne få lidt mere at vide om, hvad englænderne mere præcis havde fundet ud af, og hvordan de ville tilrettelægge deres kontrolmekanismer og andet. Justitsministeren bad om forståelse for, at det kunne tage lidt tid, før de oplysninger kom frem.

Per Clausen sagde, at han nu gentagne gange havde forsøgt at bruge Australiens aftalen til at få en fornuftig linje fra Danmarks side i forhold til registrering på EU-plan. Det var ikke lykkedes, og han ville sige, at trods det, at Australiens aftalen var den bedste aftale, der nogen sinde var indgået, så ville Enhedslisten ikke støtte indgåelsen af den slags aftaler.

Justitsministeren gentog, at da det europæiske PNR-system jo var taget af dagordenen, måtte de tage den diskussion på et andet tidspunkt.

30. Siden sidst Ingen punkter

Formanden konstaterede, at Enhedslisten og SF var imod forhandlingsoplægget vedrørende punkt 28, men konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod forhandlingsoplægget.

Formanden gjorde i forlængelse af den diskussion, Europaudvalget havde haft, opmærksom på, at tidsskriftet The Economist i den forudgående uge havde haft en ret ubehagelig artikel, som sagde, at kampen mod korruption stort set var gået i stå i de nye medlemsstater, og navnlig i de nyeste medlemsstater. Det fremgik, at man selv i Slovenien arbejdede på at mindske kontrollen med korruptionen. Der blev nævnt en stribe meget ubehagelige eksempler på det, og påstanden i The Economist var, at det forhold, at de nu var blevet medlem, havde gjort, at det hele var gået i stå, og at man faktisk bevægede sig i den modsatte retning i øjeblikket.

Det var jo sådan noget, der optog Europaudvalget, sagde formanden, og som alle partier var stærkt fokuseret på, inden de sagde ja til Rumænien og Bulgarien. Alle, der havde støttet udvidelsen var meget optagede af, at man netop – som justitsministeren havde været inde på – brugte det europæiske samarbejde som løftestang for en øget indsats.

Formanden spurgte, hvilket ministerråd tog sig af korruption og bekæmpelse af korruption i EU-landene, om det var under RIA, om Europaudvalget, hvis det ville fremsende et spørgsmål, skulle sende det til justitsministeren.

Justitsministeren svarede, at det skulle de.

Justitsministeren tilføjede, at hun ikke havde set den artikel i The Economist, men at man var ved at lave et forpligtende samarbejde i Sydøsteuropa om lige præcis det spørgsmål, og det var både EU-landene og de lande, der lå i randen af dem, som skulle indgå i det, fordi tingene jo havde det med at gå henover grænserne.

Justitsministeren tilføjede, at hun ville prøve at få fremskaffet den The Economist-artikel, og hvis Europaudvalget var interesseret i at høre mere om det nye samarbejde, der var på vej til at komme op at stå, så ville hun meget gerne orientere om det.

Formanden spurgte, om de ikke skulle sige, at Europaudvalget fik en orientering om det næsten gang, de mødtes. Formanden sagde, at han kunne huske, at det virkelig var noget, der havde optaget sindene, også da de var på besøg i de pågældende lande, at man nu virkelig gjorde en indsats, så det var ikke vendt imod de pågældende lande, men for at sikre, at det ikke skete.

Formanden tilføjede, at de måske kunne tage et samråd om det, og at der ville blive sendt spørgsmål over om det. Han gentog, at det var en meget alarmerende artikel, der havde været i The Economist den forudgående fredag med en masse kedelige oplysninger.

Formanden takkede justitsministeren og integrationsministeren.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 2875 (transport, telekommunikation og energi – energi-delen) den 6. juni 2008

Klima- og energiministeren: Jeg henviser til det senest samlenotat, udvalget har fået oversendt den 27. maj, og vil koncentrere mig om liberaliseringspakken. Og så er der et punkt om internationale relationer, som er på dagsordenen for rådsmødet (energi), og der vil jeg også henvise til samlenotatet.

1. 3. liberaliseringspakke for el- og gasmarkederne

a) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/54 EF om fælles regler for det indre marked for elektricitet

– *Generel indstilling*

KOM (2007) 0528

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2007) 0528 – bilag 1 (grundnotat af 23/11-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 487 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

b) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/55 EF om fælles regler for det indre marked for naturgas

– *Generel indstilling*

KOM (2007) 0529

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 14)

KOM (2007) 0529 – bilag 1 (grundnotat af 23/11-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 487 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

c) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af etagentur for samarbejde mellem energimyndigheder

– *Generel indstilling*

KOM (2007) 0530

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 25)

KOM (2007) 0530 – bilag 1 (grundnotat af 23/11-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 487 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

d) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1228/2003 om betingelser for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling

– *Generel indstilling*

KOM (2007) 0531

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 31)

KOM (2007) 0531 – bilag 1 (grundnotat af 23/11-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 487 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

e) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1775/2005 om betingelserne for adgang til naturgas transmissionsnet

– *Generel indstilling*

KOM (2007) 0532

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 38)

KOM (2007) 0532 – bilag 1 (grundnotat af 23/11-07)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 487 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 22/2-08)

Klima- og energiministeren: Hovedudfordringen i forbindelse med 3. Liberaliseringspakke er fortsat at sikre effektiv adskillelse mellem på den ene side de kommercielle produktions/forsyningsinteresser og på den anden side kontrollen med transmissionsnettene.

I vil kunne huske, at da jeg var her sidst, at Kommissionen havde sagt, at den 3. option, det tysk-franske udspil ikke var god nok, og for at få lagt et maksimalt pres på for at opnå et bedre resultat havde man sagt, så hellere ikke noget resultat end det.

Kommissionen havde klart tilkendegivet, at der skal findes et kompromis senest på rådsmødet den 6. juni 2008. Der lå altså et maksimalt pres.

Det siger Kommissionen selvfølgelig, fordi de er bange for, af tidsmæssige årsager i forhold til Europa-Parlamentsvalget i 2009, at hvis man ikke fik den nu, fik man den næppe under det franske formandskab, og så var man inde i 2009, og så begyndte man med den nye Kommission og det nye Parlament osv. Så man frygtede altså, at hele liberaliseringspakken ville "falde til Jorden", hvis man ikke blev enige nu.

Formandskabet har således sat punktet på dagsordenen med henblik på at opnå en generel indstilling. Europa-Parlamentet behandler sagen på deres plenar den 17. juni.

Siden vi mødtes sidst, har der været intensive forhandlinger om sagen. Udgangspunktet har været kompromisforslaget fra formandskabet og Kommissionen i forhold til den 3. option, som en række lande, anført af Tyskland og Frankrig, havde fremsat som alternativ til Kommissionens oprindelige forslag.

I overensstemmelse med det forhandlingsmandat, jeg fik i Folketinget i februar, har Danmark i disse forhandlinger klart tilkendegivet støtte til Kommissionens oprindelige forslag om fuld ejermæssig adskillelse. I forhold til den 3. option som en mulighed, har Danmark stået fast på sit krav om en væsentlig opstramning som forudsætning for, at der overhovedet kunne blive tale om en eller anden kompromismodel.

Det slovenske formandskab og Kommissionen har så sent som onsdag den 14. maj fremlagt et nyt forslag til et kompromis vedrørende effektiv adskillelse. Det indfører et alternativ til ejermæssig adskillelse, kaldet ITO, det står for independent transmission operator, eller på dansk uafhængig systemoperatør.

Det nye kompromisforslag indebærer en klar opstramning af de gældende funktionelle og selskabsmæssige adskillelseskrav:

For det første indgår der skærpede krav, der skal styrke transmissionssystemoperatørens – kaldet TSO'ens – uafhængighed af det vertikalt integrerede selskab, dvs. det selskab, der står for transmission af el og gas, skal være meget mere uafhængigt af de selskaber, der producerer og handler med el og gas. De vigtigste af de skærpede krav er for det første krav til udpegningen af medlemmer i TSO'ens bestyrelse. Et medlem må således ikke have været beskæftiget i det vertikalt integrerede selskab i fem år før udpegningen og må heller ikke blive ansat i det selskab i op til fem år efter udløbet af bestyrelsesposten. Man vil altså sikre en rimeligt bred margin, for at der ikke er nogen, der har sammenfaldende interesser.

For det andet indeholder forslaget styrkede tilsynsbeføjelser til energitilsynsmyndighederne, når det gælder den 3. option, sammenlignet med de øvrige optioner.

For det tredje indeholder forslaget også skærpede sanktionsbestemmelser, herunder mulighed for at pålægge såvel TSO'en som moderselskabet bøder på op til 10 pct. af TSO'ens omsætning, hvis selskabet ikke efterlever reglerne. I kan godt se, der lægges op til noget i dette her.

For det fjerde indeholder kompromisforslaget en specifik revisionsbestemmelse, det var noget af det, vi talte om sidst, hvor Kommissionen forpligtes til at evaluere den 3. option efter fem år - underforstået, at Kommissionen så kan stille forslag om at ophæve den eller stramme yderligere op. Man kan altså ikke bare vedtage noget og så lade det løbe i det uendelige, hvis ikke det virker efter hensigten, så har man allerede i denne her aftale en bestemmelse om, hvornår der skal ses på det igen.

På den baggrund er det min vurdering, at det foreliggende kompromisforslag lever op til de krav, som den danske regering med Folketingets opbakning har stillet. Det gælder:

- En række krav, som Kommissionen stillede i februar, skulle være udgangspunktet,
- det tysk-franske forslag i sin oprindelige form skulle afvises,
- der skal være et skærpet tilsynsregime for de lande, der vælger en 3. option,
- en 3. option skal enten være en tidsbegrænset undtagelsesmulighed eller der skal, som det foreliggende kompromis lægger op til, indsættes en revisionsbestemmelse.

Jeg vil selvfølgelig ikke lægge skjul på, at regeringen foretrækker, at Rådet kun vedtager Kommissionens oprindelige forslag om ejermæssig adskillelse, det er vi jo også enige om er klart det bedste, med mulighed for en uafhængig systemoperatør som alternativ. Men forhandlingerne indtil nu tyder på, at det kan blive meget vanskeligt at komme igennem med.

Det er vores klar indtryk, at landene i "unbundling koalitionen", anført af UK, Nederlandene og Danmark, alle vurderer, at kompromisforslaget repræsenterer en klar forbedring. Samtidig opretholder vi i den koalition selvfølgelig presset for yderligere forbedringer, hvor det overhovedet er muligt.

Regeringen finder, i lighed med de andre lande i "unbundling koalitionen", at det i den nuværende situation, hvor der ligger et opstrammet kompromisforslag på bordet, vil være et alvorligt tilbageskridt, hvis Kommissionen helt opgiver pakken. Det vil betyde, at man så er tilbage i en situation, hvor man i formentlig en længere årrække må leve med den nuværende utilstrækkelige regulering. En række af forslagspakkens øvrige gode tiltag, der har til formål at styrke og effektivisere energimarkederne - og som der nu er enighed om - vil så ikke blive til noget i en række år frem i tiden. Disse tiltag er også stærkt efterspurgt fra dansk side også her i Europaudvalget.

Det gælder især:

- en harmonisering af regler til at styrke de nationale tilsynsmyndigheder,
- etableringen af et fælles EU-agentur, der skal føre tilsyn med og fremme energihandlen over landegrænser,
- og endelig et mere formaliseret samarbejde mellem transmissionsoperatører, der bl.a. tvinger disse til at følge fælles beslutninger.

Regeringen vil arbejde for at stramme forslaget yderligere op. Jeg skal nu forholdsvis hurtigt gå i gang med de forhandlinger, jeg har planlagt med min hollandske kollega, og vi prøver at holde meget tæt kontakt i koalitionen, men som sagt mener jeg, at mange af vores ønsker er opfyldt med det foreliggende kompromis, at vi er kommet et ganske væsentligt skridt videre, siden jeg var her sidst.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at det var en sej proces, og hun spurgte, om der var nogen af de steder i det kompromis, der nu lå, hvor der var rimelige chancer for at få det strammet yderligere op eventuelt i samarbejde med Parlamentet. Og hvis der var det, ville hun gerne vide, hvor det var. Anne Grete Holmsgaard tilføjede, at hun ikke havde det fulde overblik over, hvordan indstillingen var på indeværende tidspunkt.

Kim Mortensen sagde, at jo altid var lidt farligt, når man bevægede sig fra en 100 pct. adskillelse til, at der kom en række opstramminger, med de kræfter, man var oppe imod i forhold til Frankrig og Tyskland.

Kim Mortensen spurgte, hvor langt Danmark ville kunne holde sammen med England og Holland. Hvor vi var henne i forhold til at nå det punkt, hvor de sagde: Hertil og ikke længere.

Hvis vi så kom i den situation, var det så på dette her rådsmøde, afgørelsen ville blive truffet, sådan at faldt det her, faldt det for de næste mange år, eller ville der komme yderligere en runde.

Klima- og energiministeren sagde som svar på spørgsmålet om, hvor der var en rimelig chance for at få strammet yderligere op, at man kunne forestille sig, at denne kompromistankegang kun skulle gælde for gas. Det var stadig en ting, der var på bordet. Men igen, det var ikke dér, de folk, der sad og forhandlede det detaljeret, troede, at man til sidst kunne lande.

Men det var klart, at klima- og energiministeren både i bilaterale møder og i det der blev sagt på rådsmødet ville prøve at holde overliggeren så højt som muligt uden at det blev fuldstændigt med fødderne frit svævende i luften.

Klima- og energiministeren tilføjede, at hun havde forstået, at noget af det, hollænderne ville snakke med os om, var tanken om, om man på en eller anden måde kunne straffe dem, der måtte vælge den 3. option, så vi ikke fik lige så fri adgang til de lande, der havde en total "unbundling". Hun syntes, at det umiddelbart kunne lyde interessant, men at det var noget usikkert, om det overhovedet var noget, man kunne, og om der var hold i det, sagde klima- og energiministeren og tilføjede, at det bare var for at sige, at de prøvede at holde meget tæt kontakt til de andre lande.

Det var også svar på Kim Mortensens spørgsmål om, hvor langt vi kunne gå, sagde klima- og energiministeren og tilføjede, at de prøvede at holde den koalition samlet. Storbritannien havde hele tiden haft en meget klar holdning, og Holland var meget med på vores linje – og havde også været det på det sidste rådsmøde – og vi prøvede selvfølgelig også at hægte os op på, at nu var det så så langt vi kunne komme, og at vi så var enige om det.

På Kim Mortensens spørgsmål, om det så var på dette rådsmøde, det blev afgjort. Ét var, at Kommissionen ville sige: Nu er det altså nu! Men kunne man så forestille sig, at hvis det så ikke var nu, at så var det bare på et andet tidspunkt, svarede klima- og energiministeren. Problemet var, at man nu gik ind i det franske formandskab, så det nok ville være svært. Én ting var, at franskmændene skulle æde et sådant kompromis, og man kunne godt forestille sig, at det under deres formandskab ville være en stor ting at komme mere i nærheden af, men hun kunne godt se, at det ikke var så sandsynligt, og derfor endte man altså i det tjekkiske formandskab, og så gik tiden.

Der var måske endnu et aspekt, man også lige skulle have i baghovedet, sagde klima- og energiministeren, det var, at det for denne her forsamling af ministre, der ikke havde andet at tage sig til omkring klima- og energipakken, kunne være ret praktisk at se at få landet den 3. liberaliseringspakke, så de kunne sige, at det var så det, nu fokuserer vi helt og holdent på klima- og energipakken. Det aspekt lå der også i det, sagde klima- og energiministeren og tilføjede, at man dér kunne sige, at det måske også var praktisk nok, at man ikke stod med to skarpt tegnede blokke over for hinanden. Man ville jo ikke få en klima- og energipakke fremmet inden udgangen af dette år, uden et overordentligt tæt samspil med franskmændene og uden at tyskerne var fuldstændigt med i hele det centrale spil. Så også af den grund var det en hurdle, det ville være ret rart at komme over, og derfor mente hun også, at de havde en forpligtelse til at prøve at hjælpe Kommissionen med at få landet den liberaliseringspakke.

Svend Auken sagde, at det jo var sådan, at der ikke var noget, der hed halvvejs gravid, enten var der ejermæssig adskillelse, eller også var der ikke ejermæssig adskillelse, så det var en nødløsning.

Der var en grund til, at flere var imod dette her, sagde Svend Auken og tilføjede, at det fik det til at risle koldt ned ad ryggen på ham, når de talte om synergier. Så det argument, der var for at sige ja til klima- og energiministerens oplæg, var vel, at det var det, man kunne gøre i overskuelig fremtid, og som alligevel i et eller andet omfang trak os i den rigtige retning.

Men det var en dybest set utilfredsstillende løsning. Enten var man adskilt, eller også var man ikke adskilt. Man kunne jo sagtens finde folk, som ville gøre præcis, som man bad dem om, hvis de fik penge for det, også selv om de ikke havde været ansat i koncernen de sidste fem år.

Svend Auken tilføjede, at man i mange år havde kæmpet hårdt for at få de ting skilt ad, og at dette her efter hans opfattelse var en nødløsning, men han bøjede sig for alle de andre argumenter. Han syntes bare, de vi skulle være varsomme med at gå ud og kalde det en sejr. Det var ikke en sejr for liberale synspunkter på markedet, så vidt han kunne vurdere det. Så han måtte som en af dem, der havde fulgt dette her i mange, mange år, komme med et lille hjertesuk.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at set med hendes øjne, lå dette her stadig væk alt for tæt op ad det, vi havde i forvejen, og at det var meget beskedne fremskridt, der var i det. Svend Auken havde nævnt, at det på papiret så fint ud, at man ikke måtte sidde i en bestyrelse, hvis man havde arbejdet i koncernen inden for de

seneste fem år, eller ville komme til det - det sidste vidste hun dog ikke rigtigt, hvordan man ville kontrollere. Men problemet var, at man jo hele tiden kunne øve den påvirkning.

Anne Grete Holmsgaard syntes ikke, det var uinteressant, hvis man kunne lave en eller anden økonomisk sanktion, og det var det, hun havde forstået, at hollænderne arbejdede med. I det oplæg, vi var kommet med, var der – så vidt hun havde forstået – mulighed for sanktioner i form af bøder til TSO eller til selskabet. Men hvor store chancer var der overhovedet for rent faktisk at få folk dømt, hvis de forbrød sig imod reglerne, med den måde, de var strikket sammen på,

Per Clausen sagde, at han ikke havde noget problem med, at klima- og miljøministeren sagde, at den måde, det fungerede på, gik ud over grænsen, det gjorde det givetvis. Men han ville gerne vide, om klima- og miljøministeren ikke var enig med ham i, at en forudsætning for, at liberaliseringsprojektet i energisektoren skulle have de gevinster, som man påstod, var netop, at denne adskillelse skete, men at man nu må konstatere, at den forudsætning ikke blev opfyldt.

Klima- og energiministeren sagde, at hun, ligesom sidst måtte konstatere, at Europaudvalget og hun ikke var uenige om, hvad de gerne ville opnå, og at formanden også havde ret i, at ejermæssig adskillelse blev frivillig her, sådan var det. Det var klart nok, og derfor var det, sådan, at der var sket fremskridt siden sidst, men regeringen ville hellere, som hun også havde sagt i sit første oplæg, have set Kommissionens oprindelige klare, rene snit. Det var der ingen diskussion om.

Klima- og energiministeren tilføjede, at hun imidlertid syntes, at man måtte gøre sig den overvejelse, om vi troede, at det ville blive meget bedre af at vente, når vi skulle veje op, hvor vi var henne nu i forhold til, om vi i givet fald skulle vælte det hele af brættet, om der så alligevel ikke var nogle fremskridt her, man kunne bygge på.

Klima- og energiministeren sagde, at hun måske også lige skulle nævne, at eksempelvis kommissær Gross havde slået ret hårdt ned, så man var jo sådan set på stikkerne fra Kommissionens side for at prøve på den en eller den anden måde at få taget fat på dette problem. Det syntes klima- og energiministeren også et eller andet sted også skulle med.

Til Per Clausen sagde klima- og energiministeren, at hun syntes de havde været enige om, at 3. option fra Tyskland og Frankrig ikke duede, men at de skulle presse på for at komme videre, og – fuldstændigt, som de også havde aftalt sidst, og det havde hun også sagt dernede og i øvrigt også ved andre konferencer, hun havde deltaget i omkring dette emne – at om nødvendigt så heller end ingenting at få så få det til at brase sammen, så det ikke blev til noget. Men nu havde de faktisk fået noget, og så var det altså regeringens vurdering, at det var klogest at indkassere det, vi havde fået, sagde klima- og energiministeren. Men, tilføjede hun, Svend Auken havde da ret i, at der ikke var nogen, der kunne gå ud og sige, at vi havde fået det fuldstændigt rene snit, som vi alle sammen gerne havde set.

udg. 2. Forslag til Rådets og Europaparlamentets direktiv om fremme af brugen af energi fra vedvarende kilder

– *Fremskridtsrapport / politisk drøftelse*

KOM (2008) 0019

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 45)

KOM (2008) 0019 – svar på spørgsmål 1-8

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

3. Klima- og energipakken

a) Kommissionens forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgas-emissioner i Fællesskabet (Revideret kvotehandelsdirektiv),

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0016

Rådsmøde 2875 – bilag 2 (samlenotat side 32)

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

b) Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasudledninger for at opfylde Fællesskabets forpligtelser til reduktion af drivhusgasudledninger op til 2020 (Afgørelse om byrdefordeling uden for ETS),

Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse

KOM (2008) 0017

Rådsmøde 2875 – bilag 2 (samlenotat side 19)

EUU alm. del (072) – svar på spørgsmål 86 (om konsekvenserne for Danmark af reduktionsmålet)

EUU alm. del (072) – svar på spørgsmål 87 (om størrelsen af Danmarks manko 2008-12)

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

c) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om geologisk lagring af kuldioxid og ændring af Rådets direktiver 85/337/EØF, 96/61/EF, Direktiverne 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF og forordning (EF) Nr. 1013/2006 (CCS-direktivet)

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0018

Rådsmøde 2875 – bilag 2 (samlenotat side 48)

KOM (2008) 0018 – svar på spørgsmål 1

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

d) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder (VE-direktivet)

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0019

Rådsmøde 2875 – bilag 2 (samlenotat side 2)

KOM (2008) 0019 – svar på spørgsmål 1-8

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

Klima- og energiministeren forelagde dette punkt i forbindelse med forelæggelsen af miljørådsmødet.

4. Internationale energirelationer

a) EU – OPEC

b) Energieffektivitet

c) Energifællesskabet

d) Andre initiativer

– *Orientering ved formandskabet/Kommissionen*

Rådsmøde 2875 – bilag 1 (samlenotat side 64)

Klima- og energiministeren nævnte ikke dette punkt.

6. Siden sidst

Ingen punkter

Punkt 5. Rådsmøde nr. 2874 (miljø) den 5. juni 2008
Forelæggelse ved klima- og energiministeren

1. Klima- og energipakken

a) Kommissionens forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (Revideret kvotehandelsdirektiv)

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0016

Rådsmøde 2874 – bilag 1 (samlenotat side 33)

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

b) Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasudledninger for at opfylde Fællesskabets forpligtelser til reduktion af drivhusgasudledninger op til 2020 (Afgørelse om byrdefordeling uden for ETS)

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0017

Rådsmøde 2874 – bilag 1 (samlenotat side 20)

EUU alm. del (072) – svar på spørgsmål 86 (om konsekvenserne for Danmark af reduktionsmålet)

EUU alm. del (072) – svar på spørgsmål 87 (om størrelsen af Danmarks manko 2008-12)

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

c) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om geologisk lagring af kuldioxid og ændring af Rådets direktiver 85/337/EØF, 96/61/EF, Direktiverne 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF og forordning (EF) Nr. 1013/2006 (CCS-direktivet)

– *Fremskridtsrapport /Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0018

Rådsmøde 2874 – bilag 1 (samlenotat side 49)

KOM (2008) 0018 – svar på spørgsmål 1

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EUU 22/2-08)

Klima- og energiministeren: Regeringen er positivt indstillet overfor at etablere et regelsæt for CO₂ lagring.

Jeg vil dog gerne understrege, at for regeringen er det afgørende, at det overlades til medlemsstaterne at afgøre, hvorvidt og i givet fald hvor man måtte ønske at gennemføre geologisk lagring af CO₂. Det er ikke noget, vi skal tage stilling til.

Jeg vil også gerne understrege, at regeringen ikke betragter denne teknologi som en erstatning for fortsat udvidet anvendelse af vedvarende energi og fortsat indsats for at gennemføre energibesparelser.

Om vi skal anvende denne teknologi i Danmark, har vi ikke taget stilling til, men klimaudfordringerne er som bekendt så enorme, at der efter min opfattelse set gennem de globale briller – altså set i forhold til, om verden skal acceptere denne teknologi eller ej - ikke er råd til på forhånd at afvise nogen teknologier, som kan bidrage til løsningen.

Jeg har i forbindelse med min forelæggelse af klima- og energi-pakken i fagudvalgene tilbudt en teknisk gennemgang af CCS, altså hvad er mulighederne, hvad er potentialerne, hvor langt er man med de forskellige ting, og hvordan set det ud i forhold til Danmark og undergrunden osv., og den invitation gælder naturligvis også dette udvalg, hvis man er interesseret.

Per Clausen havde bemærket, at klima- og energiministeren tit sagde, at CCS ikke måtte gå ud over investeringerne i vedvarende energi, men han ville gerne vide, hvordan man sikrede det. Det var jo frygteligt dyrt og frygteligt ineffektivt at indføre CCS, sagde Per Clausen, derfor syntes han, at det ville være rart at få et klart svar på, hvordan man forhindrede, at de penge, der gik til CCS, ikke gik fra udvikling af vedvarende energi.

Kim Mortensen sagde, at han havde lyttet sig til, at CCS fyldte noget i Parlamentets diskussion og også fyldte meget i forhold til Folketingets.

Kim Mortensen sagde, at han syntes, at det var vigtigt, at man var meget præcis omkring det regelsæt for CCS, der var lagt op til, at man skulle have.

Kim Mortensen spurgte i den forbindelse, om der også ville komme regler i forhold til, hvor lagringen skete, og om der var lagt op til, at lagringen skulle foregå i eget land eller på eget territorium.

Kim Mortensen troede, at der var mange problemstillinger i forhold til, hvad man kunne forestille sig med hensyn til CCS, også om man skulle have en eksport af lagret CO₂.

Klima- og energiministeren sagde til Per Clausen, at det, der lå i direktivet, ikke havde noget med finansieringen at gøre. Det var alene et spørgsmål om at få en juridisk og retlig ramme for, når man lavede CCS, hvordan skulle man så gøre det, og hvilke spilleregler der så skulle gælde.

Det, man talte om, omkring lagring på eget territorium, det bestemte nationalstaten selv, herunder om man ville have rørledninger gennem sit territorium fra nogle af de andre, der måtte beslutte sig for at have den teknik.

Per Clausen gjorde opmærksom på, at han stadig manglede svar på, hvordan klima- og energiministeren ville forhindre, at de penge, der blev investeret i CCS, ikke gik fra udbygningen af forskning i vedvarende energi. Det, syntes han, stadig var helt uklart.

Klima- og energiministeren spurgte, om spørgsmålet var, om CCS tog opmærksomheden fra andre ting.

Per Clausen sagde, ja. Han havde lært, at der ikke var uendeligt mange penge i Danmark og i verden, og at man måtte prioritere. Hans pointe var, når klima- og energiministeren sagde, at det var en præmis, at de midler, der investeredes i udvikling og forskning af CCS, ikke måtte gå fra investeringerne i vedvarende energi, så var det efter hans mening fuldstændigt indholdstomt, medmindre man havde et redskab, der gjorde, at man kunne sikre, at det ikke skete.

Klima- og energiministeren sagde, at der jo ikke var nogen, der kunne garanterer det. Hvis nogle private firmaer eksempelvis ville forske i udvikling af CCS, så var der jo ikke nogen, der kunne forhindre dem i det. Men hun talte om, hvordan det var globalt, og der var det sådan, at der ville komme CCS i Kina, i USA, i Australien osv. Den diskussion, som de kunne tage på et senere tidspunkt, var om det var noget, hvor Danmark skulle gå ind og spille en eller anden rolle, men det var en anden diskussion.

Klima- og energiministeren tilføjede, at lige nu sagde EU, at dette måske var en teknologi, som rummede nogle muligheder, og om vi så ikke skulle sørge for, at vi ikke var fuldstændigt bagud, hvis den viste sig at være interessant. Det betød ikke, at der ikke skulle forskes i vedvarende energi. Det skulle ikke være en sovepude. Det var ikke sådan, at folk skulle tro, at man nu løste hele problemet med CCS. Hun troede, at det synspunkt efterhånden havde vundet så meget frem, fordi man jo bare kunne sætte sig ned og lave en beregning på, hvad CCS kostede. Så om ikke andet, hvis man tænkte samfundsøkonomisk og omkostningsmæssigt på det, så var CCS i hvert fald pt. en meget, meget dyr teknologi.

d) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder (VE-direktivet)

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2008) 0019

Rådsmøde 2874 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2008) 0019 – svar på spørgsmål 1-8

EU-note (072) – E 18 (notat af 25/1-08 om Kommissionens klima- og energipolitiske udspil)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 164, side 476 (seneste behandling i EEU 22/2-08)

Klima- og energiministeren: Jeg vil henvise til samlenotaterne som er oversendt til udvalget hhv. den 23. maj og den 27. maj. Formandskabet skal give en status om klima- og energipakken, og derfor lægges der op til, at der gennemføres en meget generel politisk drøftelse, fordi man simpelt hen ikke er langt nok med alle forarbejderne, og derfor vil jeg ikke gå ret meget i detaljer på nuværende tidspunkt.

Jeg vil til gengæld foreslå Europaudvalget, da det er en meget, meget vigtig ting og en stor ting, at jeg i stedet for at vente med at komme til jer for at få forhandlingsmandat til oktobermødet eller måske endda senere, kommer til jer ekstraordinært – men det er selvfølgelig jer, der bestemmer det - først i september, når vi er mere klar på, hvordan de forskellige kompromiser og scenarier ligger, så man i god tid får en drøftelse i Europaudvalget med henblik på at tage drøftelsen om forhandlingsoplægget på det tidspunkt. Men det er altså et tilbud. Ellers kan vi jo komme normalt, som vi plejer, men her et altså tilbud om at komme en måned før, vi ellers ville gøre. Og derfor forelægger jeg altså ved denne lejlighed sagen til orientering.

Vi ved alle sammen, at EU's klima- og energipakke vil være et rigtigt vigtigt udgangspunkt for EU's deltagelse i, men også initiativer i forhold til de internationale klimaforhandlinger og også i forhold til at få en global klimaaf tale i 2009. Derfor lægger regeringen endog meget stor vægt på, at der sikres fremdrift i forhandlingerne med det sigte, at pakken kan være færdigforhandlet inden årets udgang, og allerhelst selvfølgelig, hvis man kunne have en eller anden overordnet enighed om principperne før Poznan.

Vi må selvfølgelig ikke stikke os selv blå i øjnene. Det er overordentligt svært, og der er rigtigt mange, der ikke har travlt. Og jeg kan da også sige, at bare det at få det færdigt inden årets udgang, kræver altså meget stor smidighed fra alle parter, og det er sådan set Rådets hovedprioritet at prøve at presse dette projekt frem også af nogle af de grunde, jeg tidligere har nævnt, bl.a. det tidsmæssige. For er vi først fremme i 2009, er der ikke nogen, der ved, hvad vi overhovedet kan nå at få.

Forhandlingerne om pakken har generelt indikeret, at der er tilslutning til den overordnede arkitektur.

Ikke uventet bliver den overordnede byrdefordeling problematiseret af mange lande. En række østeuropæiske lande synes ikke, de bliver kompenseret nok for de reduktioner, der allerede er gennemført hos dem siden 1990.

Omvendt synes visse vesteuropæiske lande, at pakkens omfordelinger til gavn for de fattigste medlemmer går for vidt.

Derfor står det også klart, at enhver ændring af byrdefordelingen i den samlede pakke er dybt kontroversiel, da den også ændrer på den overordnede økonomiske balance. Og derfor skal man altså være meget varsom med at åbne det slagsmål, i hvert fald hvis man samtidig ønsker et relativt hurtigt resultat.

Jeg vil samtidig sige lidt om VE-direktivet.

VE-direktivforslagets udkast til fordeling af EU's samlede mål på 20 pct. mellem de 27 EU-lande er generelt blevet positivt modtaget.

Danmark skal ifølge forslaget øge andelen af vedvarende energikilder fra 17 pct. til 30 pct. Det vil selvfølgelig betyde, at vi stadig væk er et godt i front på VE-området.

Et af de spørgsmål, som jeg mener, i den forbindelse har central betydning i forhandlingerne, er, om der skal sættes delmål for medlemslandene frem mod det endelige VE-mål i 2020 - eller om det bare skal være overladt til medlemsstaterne selv at planlægge, hvordan de vil nå de VE-mål, de selv har påtaget sig, til tiden.

Jeg mener, at forpligtende delmål er et både effektivt og nødvendigt redskab.

Så vi synes, at det er vigtigt, at der kommer nogle delmål, og på den anden side ønsker vi en mere jævn udbygningstakt end den, Kommissionen har lagt op til.

Et andet spørgsmål drejer sig om, fleksibilitet i handelssystemet med VE-oprindelsesbeviser.

Handel med VE-beviser er et fint bidrag til at opnå en mere omkostningseffektiv målopfyldelse. Det gælder især for lande, som ikke selv har de helt store VE-potentialer.

Jeg vil samtidig understrege, at det også er i dansk interesse, at der er sikkerhed for, at den danske VE-forpligtelse kan gennemføres nationalt.

Som jeg tidligere har nævnt både i Energiudvalget og Miljøudvalget i denne her uge, er det vigtigt, at vi ikke får skruet et system sammen, hvor landene ligger og konkurrerer nationalt på støtteordninger. Det er også et aspekt, man skal have med.

Regulering af biobrændstoffer er en politisk vigtig del af VE-direktivet. 10 pct. målsætningen for VE i transportsektoren, er vel at mærke et bredt VE-mål, og jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at det er ikke kun ved hjælp af biobrændstoffer, man kan opbygge det, det kan man også ved hjælp af elbiler osv.

For regeringen og partierne er det endvidere vigtigt, at der opnås enighed om bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer. Dels er det vigtigt at målet om at stoppe tilbagegang i biodiversiteten i 2010 ikke bringes i fare. Dels er det vigtigt at

anvendelse af biobrændstoffer indebærer reel og betydelig CO₂ reduktion. Det betyder bl.a., at vi arbejder for at ved at hæve fortrængningsprocenten at sikre, at kravet til fortrængning bliver teknologidrivende. At man altså allerede nu siger, at det er et mål, der kommer ud. Det er ikke et statisk mål, det skal jævnlige justeres, og justeres opad. CO₂ fortrængningsprocenten i Danmark ligger i den ultimative ambitiøse del, vil jeg sige, idet vi kunne forestille os en fortrængningsprocent på 60 allerede i 2015. Det vil jo sende et meget klart signal til alle, der er interesserede i at gå ind i den branche, at det altså er det, der skal sigtes efter allerede nu.

Regeringen lægger så også vægt på, at det løbende overvåges, om der opstår utilsigtede skadelige bivirkninger af biobrændstofferne, og at der i givet fald kan foreslås passende modgående foranstaltninger og stramning af kravene. Det gælder bl.a. hensynet til biodiversitet, beskyttelse af vandressourcer og fødevarerforsyning. Og det synes der også at være stemning for i forhandlingerne.

Forhandlingerne om revisionen af kvotedirektivet viser, at alle lande støtter de grundlæggende principper i ændringsforslaget – dvs. forslaget om indførelse af et fælles EU-kvoteloft, indførelsen af en harmoniseret tildeling af gratiskvoter og endeligt indførelsen af en højere grad af auktionering. De østeuropæiske lande foretrækker dog en gradvis indfasning af auktionering til elproduktion.

Det er regeringens opfattelse, at når det gælder uddelingen af gratis kvoter skal den begrænses så meget som overhovedet muligt, og vi mener sådan set, at det kun skal kunne komme på tale i forhold til meget energitunge sektorer, som er stærkt konkurrenceudsatte.

Basisåret for beregning af auktioneringsrettigheder skal ifølge Kommissionen være 2005. En række lande har sammen med Danmark peget på, at en længere basisperiode end et år som grundlag for beregning af landenes auktioneringsrettigheder er klart det mest hensigtsmæssige. Det skyldes, at enkeltstående år kan være præget af helt tilfældige vejrmæssige udsving. Det har vi i hvert fald også umiddelbart fået positiv respons på, også fra Kommissionen.

Forhandlingerne om Kommissionens forslag til byrdefordeling uden for den kvotebelagte sektor er, må man sige, stadig i en meget indledende fase.

Alle lande er enige om, at Kommissionen er kommet med et ambitiøst forslag. Der er bred enighed om, at det bliver både dyrt og svært at nå, og derfor indgår det i diskussionen, om der kan findes mere fleksible tiltag, samtidigt med at målet står fast, og at det står fast, at det skal nås. Det er også krystalklart, at hovedparten af indsatsen skal ske på hjemlig bane i EU. De forskellige muligheder herfor vil vi være klogere på, når jeg forelægger sagen for udvalget næste gang.

Formanden takkede miljøministeren for orienteringen og sagde, at Europaudvalget selvfølgelig syntes, at det var en glimrende idé, at der blev holdt et særligt klimasamråd, og at man ville finde tid til at gøre det. Formanden tilføjede, at han satte pris på forslaget om, at Europaudvalget kunne få et ajourført materiale, men at det alligevel var vigtigt, at de havde en meningsudveksling i det indeværende møde.

Per Clausen sagde, at han på en lang række områder var helt enig i de overvejelser, klima- og miljøministeren havde gjort sig i det notat, der var sendt ud, og at

han faktisk syntes, at regeringen på en række områder indtog en rimelig position i forhold til forhandlingerne, der skulle være i EU.

Per Clausen spurgte derefter klima- og miljøministeren, om hun var enig i, at EU kunne stå meget stærkere i forhold til det FN-klimatopmøde i København næste år, hvis EU ikke bare havde tilbud om, at man var i stand til at gå op på 30 pct., men hvis man også havde en klar plan for, hvordan man skulle gøre, så man kunne sige til de andre aktører, at vi havde en plan.

Per Clausen spurgte med hensyn til basisåret, om det skulle være 2005 eller 1990. Han syntes, man skulle være opmærksom på, at man startede i 1990, og det troede han, at man skulle holde fast ved. Det var ikke rimeligt, at de mennesker, der havde gjort en god indsats mellem 1990 og 2005, ikke fik det godskrevet, det ville ramme nogle vesteuropæiske lande, der have magt over økonomien, og det kunne muligvis også være en fordel for Danmark, sagde Per Clausen, men det var ikke det, der var afgørende for ham, han syntes, at det var rimeligt, at man tog det udgangspunkt.

Vedrørende biobrændstoffer sagde Per Clausen, at han var meget enig i mange af de overvejelser, man gjorde sig i notatet omkring indførelsen af en certificering, det var ikke sikkert, at det ville lykkes, men det ville tiden vise.

Per Clausen spurgte klima- og miljøministeren om den 40 pct. CO₂ fortrængning, som man nu startede med i regeringens udspil, ikke var en anelse beskeden i forhold til, at vi mente, at det skulle være bæredygtigt biobrændstof.

Per Clausen havde noteret sig, at man i EU lagde op til, at man godt kunne bruge anden vedvarende energikilder til at opnå det mål man skulle nå.

Per Clausen sagde, at det jo meget ofte indgik i forhandlingsmandater, at man gerne ville have fleksible ordninger, og han spurgte, om det dækkede over, at man ville have fleksible ordninger, fordi man i virkeligheden mente, at det ville være billigere og nemmere at løse CO₂-reduktionen ved at betale nogle andre for at gøre det, og ikke stædigt fastholdt et centrum med nationale løsninger.

Per Clausen tilføjede, at hvis man udelukkende ville købe sig til en reduktion i andre lande, så ville den teknologiudvikling, der skulle gøre, at man også havde noget at sælge om 10-15-20 år, forsvinde, så han syntes, at man skulle være meget fokuseret på, at der skulle findes nationale løsninger.

Kim Mortensen takkede for informationerne. Socialdemokraterne delte langt hen ad vejen de fleste af de holdninger, der var kommet til udtryk både mundtligt og skriftligt.

Kim Mortensen sagde, at han syntes, at det var en rigtig god idé på et passende tidspunkt efter sommerferien at lave et klimasamråd. Han foreslog, at man på en eller anden måde lavede et sammen for Europaudvalget og Energiudvalget.

Kim Mortensen tilføjede, at han syntes, det var vigtigt at holde fast i, at pointen var, at der blev bindende delmål i forhold til reduktionen af CO₂, så der var bindende pejlemærker for landene.

Anne Grete Holmsgaard takkede for tilbuddet, om at der blev holdt flere samråd eller møder. Det kunne jo gøres på forskellige måder. Man kunne også lave det

som et møde, ikke nødvendigvis et samråd i september. Det troede hun ville være rigtig godt, for så var Europa Parlamentet også kommet med sin beslutning den 13. juni.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at de oprindelseslandsbeviser, som lå i direktivet, var temmelig uklare, og hun spurgte, hvad det var for ting, man arbejdede for med henblik på at gøre oprindelseslandsbeviser til et meget mere klart juridisk instrument.

Anne Grete Holmsgaard spurgte til mulighederne for, at et land skulle kunne gå videre, så man ikke endte med, at det var en maksimumsregulering, men sagde, at det var en minimumsregulering, så man skubbede landene til at gøre mere.

Det, at man kunne handle over grænser, var jo nyt, men hvis det blev sådan, at et land mere eller mindre var forpligtet til at handle over et lands grænser, så var der ingen lande, der havde mulighed for at gå videre end de målsætninger, de have ifølge dette her, og så troede Anne Grete Holmsgaard, at man simpelt hen mistede dynamikken i systemet.

Man kunne jo også komme i den lykkelige situation, tilføjede hun, at kvotepriserne blev så høje i EU, så der faktisk kom et boom på nogle områder, og så ville det jo være trist, hvis man sagde, så behøvede vi sådan set ikke at gøre særligt meget mere, for så kunne det bare deles ud over landene, og så nåede man de 20 pct. Med andre ord var det vigtigt at have et eller andet strikket sammen, så de 20 pct. og de enkelte delmål for de enkelte lande kunne være minimumsbestemmelser.

Anne Grete Holmsgaard havde bemærket, at klima- og energiministeren havde sagt, at man arbejdede for at begrænse mulighederne for at undgå, at kvoterne skulle auktioneres, og der snakkede man om de store tunge virksomheder, hvorfra der var et fantastisk lobbyarbejde i gang. Anne Grete Holmsgaard ville gerne have, at klima- og energiministeren fortalte lidt mere om strategierne for det. Én strategi kunne jo være, at man opererede med, at netop de virksomheder eller deres branche havde bevisbyrden for, at de rent faktisk var konkurrenceudsatte, og en del af det kunne også være, at man tilbagebetalte provenu, så de altså skulle ud at købe deres kvoter, men at de så fik det tilbagebetalt, sagde Anne Grete Holmsgaard og tilføjede, at det ville hun i hvert fald mene var et bedre system, end at man sagde, at de ikke behøvede at købe deres kvoter.

Vedrørende provenuet ved kvotehandel, hvor alle jo desværre kendte finansministrenes holdning og desværre også den danske finansministers holdning, sagde Anne Grete Holmsgaard, at hun gerne ville høre, om der var bevægelse eller anderledes positive takter andre steder i EU, for dette her handlede jo både om mulighederne for at have penge til investering i hele klima- og energiområdet, men det handlede også om muligheden for at have nogle penge til tilpasning, for EU ville komme til at bruge penge til tilpasning, hvis der skulle være chance for at få nogle gode resultater i 2009 i København.

Man skrev vedrørende sammenhængen mellem brændstofdirektivet og VE-direktivet, at bæredygtighedskravene til biobrændstoffer var længere fremme i brændstofdirektivet, sagde Anne Grete Holmsgaard. Derfor ville hun gerne have, at klima- og energiministeren gav sit bedste bud på, hvad der ville ske her. Ville

man vedtage reglerne i brandstofdirektivet og i virkeligheden pille dem ud af VE-direktivet, eller hvad ville der ske?

Klima- og miljøministeren takkede for de meget konstruktive og positive bemærkninger, og sagde, at hun syntes, at det var rigtigt godt, at de havde en fælles overordnet forståelse her.

På Per Clausens spørgsmål, om EU ikke ville stå meget stærkere i forhold til klimatopmødet, hvis vi bare havde et mål om at nå 30 pct., men havde en specifik plan, hvordan vi så nåede de 30 pct., svarede klima- og energiministeren, at ganske mange af de principper, de sad og kæmpede med i forhold til klima- og energipakken, også ville være gældende den dag, de gik på 30 eller 40 eller 50 pct., altså videre frem, indtil man havde aftalt nogle andre principper.

Hvis der var enighed om hovedarkitekturen og om hovedbyrdefordelingen, så var det godt netop at kunne lave et relativt hurtigt skift til de 30 pct. Derfor mente klima- og miljøministeren ikke, at vi i den sammenhæng havde vanskeligheder, men det havde vi, tilføjede hun, hvis der gik mange måneder endnu, inden EU kunne sige, at nu var det ikke bare et udspil, man havde, nu var det faktisk noget, vi var enige om, hvordan vi skulle gøre det, og det så hun som den største politisk forhindring.

Klima- og miljøministeren sagde, at hun godt vidste, at der var diskussion omkring basisåret. Vanskeligheden var bare, at man på en eller anden måde også skulle kigge på, hvor der var nogle potentialer.

Klima- og miljøministeren sagde, at det altid som minister var vanskeligt, når det var et åbent møde, at have alt for mange konkrete eksempler, men at hun godt kunne komme i tanke om eksempelvis nogle østeuropæiske lande, som måske nok havde gjort noget, men om hvilke man også kunne sige, at set ud fra et overordnet synspunkt var det nok nogle af de lande, hvor der lå nogle af de allerstørste potentialer til relativt billigt og hurtigt at kunne gøre noget mere. Dette og hele den måde, principperne var skruet sammen på i pakken, hvor der jo havde været en ret stor hensyntagen til de østeuropæiske lande, gjorde, at klima- og energiministeren ikke syntes, at der var behov for, at man tog endnu flere hensyn i forhold til de østeuropæiske lande, og hun troede heller ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at gøre det, hvis man skulle have fremmet tingene tidsmæssig.

Vedrørende biobrændstof havde Per Clausen nævnt 40 pct.. Den danske holdning var op til 45 pct., sagde klima- og miljøministeren, men tilføjede, at hun var nødt til at sige, ligesom hun havde sagt i de andre udvalg, at det var ikke eksakt videnskab, det var hamrende svært, og hun ville ikke gå ind i en længere snak om det.

Eksempelvis var det, der hed forskydningseffekterne, enormt svære at opgøre, sagde klima- og energiministeren, og derfor var hun nødt til at sige, at det også grundlæggende var et valg om, om vi på forhånd ville gøre denne her strategi fuldstændigt umulig - altså selv hvis den var bæredygtig - eller om vi ville sige, at det var nu ikke helt uinteressant, hvis vi kunne finde nogle bæredygtige måder at lave det på, så var der nogle perspektiver i det, som vi ikke på forhånd skulle udelukke.

Klima- og energiministeren nævnte som et eksempel biobrændstof fremstillet på slagteraffald, og sagde, at det da var dybt fornuftigt. Miljøregnskabet så efter alt at dømmes fornuftigt ud, så det ville da være dumt på forhånd at sige: Nej, Danmark vil ikke bare ikke have biobrændsel, og vi synes heller ikke, at EU skal have det. Klima- og energiministeren syntes, at det afgørende var kriterierne, og at noget af det allervæsentligste var, at de kriterier blev dynamiske, så det blev et reelt teknologidrive.

På Per Clausens spørgsmål vedrørende fleksibiliteten svarede klima- og miljøministeren, at det handlede eksempelvis om at sikre, at der var fleksibilitet mellem årene. Hvis man det ene år havde det ene og det andet år noget andet, så kunne det jo, hvis det var en meget stor byrde, være en både praktisk og også hensigtsmæssig måde at gøre tingene på, at der var lidt fleksibilitet til at kunne se det over årene.

Klima- og miljøministeren tilføjede til Per Clausen, at der var ingen, der forestillede sig, at hverken Danmark eller andre udelukkende skulle købe sig til reduktioner i udlandet. Det var et supplement.

Men der var forskellige måder at tale om fleksibilitet på, tilføjede klima- og energiministeren. Man kunne jo også gøre sig den overvejelse at sige, at da der var så enormt stor forskel på de opgaver, landene havde fået, ville det så ikke være rimeligt nok, hvis de lande, der havde fået de største opgaver, havde lidt større fleksibilitet med hensyn til, hvordan de skulle nå at opfylde dem. Det kunne man da godt, bl.a. fordi den brydefordeling, der var tildelt landene, jo ikke primært var sket med afsæt i, hvilke potentialer man havde. Der var nogle, der havde nogle økonomiske faktorer, der havde gjort, at de havde fået nogle meget høje mål, bl.a. lå Danmark 20 pct. uden for kvoten, sagde klima- og energiministeren og tilføjede, at hun skulle hilse og sige, at det var overordentligt ambitiøst, og at det ville blive en mega opgave for hele det danske samfund.

Klima- og energiministeren spurgte, om det ikke kunne være rimeligt nok, at der var en vis fleksibilitet for sådan et land i forhold til Bulgarien, som måtte udlede 20 pct. mere, altså at man differentierede lidt der. Når man skulle se konturerne af den samlede pakke, det samlede regnskab, var det i hvert fald noget af det, hvor vi syntes, at det var legitimt nok at gå ind og fokusere lidt på det.

Klima- og energiministeren erklærede sig enig i Kim Mortensens bemærkninger om bindende delmål.

På Anne Grete Holmsgaards spørgsmål vedrørende oprindelseslandsbeviser svarede klima- og energiministeren, at de var salgbare, og at der så var muligheder for, at man kunne købe VE, og at man dermed kunne opnå VE-godkendelse i de enkelte lande, altså også dér hvor man ikke i sig selv måtte have potentialer i forhold til den byrde, de havde fået. Som udgangspunkt var der krav om fri handel.

Klima- og energiministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at det, der arbejdedes for, var, at det skulle gøre til en opt-in-situation. Det var ikke noget, man blev pålagt, men noget man fik mulighed for at tilmelde sig i det enkelte land.

Klima- og energiministeren sagde, at vi ønskede auktionering hele vejen rundt. Det eneste område, hvor vi ikke kunne forestille os, at der skulle være gratis kvoter, var i meget energitunge virksomheder, der samtidig var meget konkurrenceudsat. Hun tilføjede, at hun havde bedt Kommissionen om at fremrykke sin vurdering af, hvad det så var for nogen, også for at få lidt at vide om, hvor mange det var, og for at få indsævret deres viden om det, så de havde noget konkret at forholde sig til.

På Anne Grete Holmsgaards spørgsmål om, hvordan det var med provenuet ved kvotehandel, svarede klima- og energiministeren, at det ikke var sådan, at hun ikke ville svare på det, men at det simpelt hen var en af de meget vanskelige klodser, hvor landene stadig væk forbeholdt sig ret til at holde kortene ret tæt ind til kroppen. Skulle klima- og energiministeren komme med en af de mere overordnede meldingerne, troede hun, at nogle af de sidste kort viste man først, når man kunne se sådan cirka, hvor det landede henne. Men igen, hele finansieringsspørgsmålet ville de komme til at drøfte meget mere i detaljer.

NOT Klima- og energiministeren sagde, at hun måtte sende et skriftligt svar på Anne Grete Holmsgaards spørgsmål vedrørende koblingen mellem brændstofdirektivet og VE-direktivet, hvornår det ene spillede ind i forhold til det andet. Men, tilføjede hun, det var givet, at bæredygtighedskriterierne, som kom til at stå i brændstofdirektivet, og bæredygtighedskriterierne, som kom til at stå i VE-direktivet, selvfølgelig ville komme til at spille sammen og være de samme.

Per Clausen var enig med klima- og energiministeren i, at et forsøg på at genrejse fordelingsnøglerne nok ville være håbløst, selv om man godt vidste, at vi havde reduceret vores CO₂ udslip fra 1990 til 2005. Derfor syntes han, at det var lidt underligt, at de skulle have lov til at begynde i 2005, og at det var grundlæggende forkert, hvis der overhovedet var noget EU-land, der havde ret til at udlede mere CO₂. Men, gentog Per Clausen, han var enig med klima- og miljøministeren i, at det kom vi nok ikke nogen vegne med.

Per Clausen tilføjede, at han ikke havde nogen oplevelse af, at biobrændsel skulle være ubæredygtig i princippet, men at man bare kunne konstatere, at det, man kendte til den teknologi, der var udviklet indtil nu, ikke var bæredygtigt, med undtagelse af biobrændsel man lavede af visse affaldsprodukter indenfor landbrugssektoren.

Per Clausen tilføjede, at han syntes, at miljøministeren og klimaministeren skulle sige, at om teknologi var bæredygtig eller ej, bestemte man ud fra nogle objektive kriterier, uanset om de understøttede udviklingen af biobrændsel eller ej.

Per Clausen gav udtryk for tilfredshed med, at klima- og miljøministeren vedrørende køb i andre lande havde sagt, at der skulle være en national indsats, men han mente, at klima- og energiministeren måtte erkende, at det, der var problemet, når man lavede handel med CO₂ kvoter, var, at det kunne godt være, at man eksempelvis handlede internt i EU, hvorefter dem, man så handlede med internt i EU, købte i lande udenfor.

Per Clausen sagde, at han vidste, at klima- og energiministeren var enig med ham i, at man havde eksempler på, at selv Danmark ikke altid havde de bedste

erfaringer med at opkøbe kvoter i andre lande, og det ville blive endnu mere uigennemskueligt, fordi vi lavede den bedst mulige udnyttelse af kullet i Danmark, når fik nogle kvoter fra andre europæiske lande, som i stedet for at reducere deres kulforbrug, købte nogle kvoter i Kina.

Klima- og energiministeren sagde, at Per Clausen da kunne have ret i, at det var grundlæggende forkert, at nogle lande skulle have lov til at øge deres CO₂ udslip, og at man også kunne se, at EU-argumentationen her var konsistent med de globale klimaforhandlinger, hvor man også sagde til alle, at næsten ligegyldigt hvad, måtte man kunne gøre en indsats et eller andet sted. Men det ændrede altså ikke ved, tilføjede hun, at der var nogle lande i EU, der, når man kiggede økonomisk på det og i velstand pr. capita, havde noget udvikling til gode, der gjorde, at de, når vi f.eks. talte om, hvor meget man skulle reducere i transportsektoren, skulle eksempelvis have nogle flere biler, for ellers låste vi dem fast på et eller andet udviklingsniveau.

Man kunne mene om det, hvad man ville, sagde klima- og energiministeren, men i den virkelige politiske verden var man nødt til at acceptere, at hvis EU skulle kunne blive enig om noget som helst på dette her område, skulle der være en eller anden grad af hensyntagen til, at udgangspunkterne var forskellige.

Vedrørende biobrændstoffer sagde klima- og energiministeren, at Enhedslisten havde haft et forslag om et moratorium, og at alle de andre partier havde sagt, at det troede de ikke lige var fremgangsmåden.

Der var eksempler på, at biobrændstoffer var bæredygtige, og der var vel en forventning om, at der var flere af teknologierne, der kunne raffineres og videreudvikles, så de blev bæredygtige, sagde klima- og energiministeren.

Men klima- og energiministeren mente, at man også kunne sige, at hvis man bare opsatte nogle reelle bæredygtighedskriterier, så kunne man sådan set være ligeglad med, om det var 1., 2., eller 3. generation, eller hvad det i øvrigt var, hvis bare det levede op til kriterierne.

Klima- og energiministeren tilføjede, at hun vidste, at Lone Dybkjær var meget optaget af vand, og at hun også i den følgende uge ville nævne, at vandaspektet også var et aspekt, der burde tænkes med ind. Det var ikke sikkert, at de kunne få alle aspekter fuldstændigt forkromet på plads i første hug, men derfor var det alligevel vigtigt, at man sagde, at det var noget man skulle kigge på hvert andet år, eller at Kommissionen blev forpligtet til løbende at følge teknologiudviklingen på det område.

Vedrørende fleksible mekanismer sagde klima- og energiministeren, at selv Danmark ikke altid havde de bedste erfaringer med kvoter. Det var rigtigt. Men der var ikke andet at sige, end at de mekanismer over årene var blevet ganske meget forbedret, og at det altså også var noget af det, de internationale klimaforhandlinger handlede om hele tiden at sørge for, at der var så meget hånd i hanke med de projekter som overhovedet muligt.

Vedrørende virksomhederne sagde klima- og energiministeren, at der blev ikke givet nye kvoter ud over, hvad de havde fået for perioden 2008 til 2012. Og de kvoter skulle de strække frem til 2020, det var sådan set en rimeligt markant ting, tilføjede hun.

Formanden gjorde opmærksom på, at det var ham, der havde sagt til klima- og miljøministeren, at man også skulle tænke på, at DK1 havde beregnet, at der gik 800 l vand til at producere en liter ethanol baseret på majs. 800 l vand. Det var jo et meget godt eksempel på noget, der bestemt ikke var bæredygtigt, navnlig når man tænkte på den vandmangel, der kunne gå hen og blive et af de helt store problemer.

2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer

– *Fremskridtsrapport / Politisk drøftelse*

KOM (2007) 0856

Rådsmøde 2874 – bilag 1 (samlenotat side 59)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 179, side 564 (seneste behandling i EUU 29/2-08)

Klima- og energiministeren: Kommissionens forslag lægger op til at begrænse nye bilers CO₂-udledning til i gennemsnit at ligge på 130 g CO₂/km fra 2012.

Fra dansk side vil vi arbejde for en langsigtet målsætning på højst 100 g CO₂/km fra 2020. Og der synes faktisk at være lydhørhed for det danske ønske om en langsigtet målsætning for bilers udledning af CO₂. Det slovenske formandskab har således arbejdet med en tanke om at indarbejde et pejlemærke for nye bilers CO₂ udledning fra 2020.

I det hele taget gælder det jo om, hvad det er for et signal, man sender til hele bilindustrien, der lige så godt kan få at vide, at dette er ikke noget, der går væk. Tværtimod er det noget, de allerede nu kan begynde at indarbejde i deres langsigtede planlægning.

I øvrigt må jeg så sige, at forhandlingerne bærer præg af en vis træghed – det er embedsmænds pæne måde at udtrykke på, at det går overordentligt tungt - fordi man fra fransk-tysk side - på regeringsleder niveau - arbejder med at finde fælles fodslag. Hertil kommer, at man først forventer, at Europa-Parlamentet kommer med sin udtalelse til efteråret. Og der er ikke tvivl om, at det er et eksempel på, at der er meget, meget stærke interesser, som ikke har travlt med at stramme – for nu at sige det på den måde.

3. GMO'er – videre perspektiver

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 2874 – bilag 2 (tillæg til samlenotat)

Klima- og energiministeren nævnte ikke dette punkt.

4. Eventuelt

5. Siden sidst

Ingen punkter

Formanden sagde, at Europaudvalget havde en udfordring med hensyn til at organisere orienteringen om disse emner, og at han troede, at det skulle laves i to omgang, én i Europaudvalget og én hvor de andre udvalg også var til stede.

Det, klima- og energiministeren havde efterlyst, var, at hun kom her i Europaudvalget på normal vis til de videre forhandlinger, og det ville formanden fraråde, at man lavede et stort fælles møde om. Men det ville han snakke med klima- og energiministeren og udvalget om for at finde den bedste måde at få orienteringen på. Under alle omstændigheder takkede Europaudvalget for klima- og energiministerens tilbud om at komme med den egentlige mandatgivning i september.